

Dziennik Urzędowy L 249

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 51
18 września 2008

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 902/2008 z dnia 17 września 2008 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 903/2008 z dnia 17 września 2008 r. w sprawie specjalnych warunków przyznawania refundacji wywozowych do niektórych produktów z wieprzowiny (Wersja skodyfikowana) 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 904/2008 z dnia 17 września 2008 r. ustanawiające metody analizy i inne przepisy techniczne niezbędne do stosowania systemu wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu (Wersja skodyfikowana) 9

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 905/2008 z dnia 17 września 2008 r. w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz surowego cukru trzcinowego przeznaczonego do rafinacji, pochodzącego z krajów najsłabiej rozwiniętych 12

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2008/737/WE:

★ Decyzja Rady z dnia 15 września 2008 r. upoważniająca Republikę Włoską do stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 285 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej 13

Komisja

2008/738/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie programu pomocy państwa, jakiej Francja zamierza udzielić na rzecz przetwórstwa i obrotu produktami rybołówstwa i akwakultury (fundusz interwencji strategicznej przemysłu rolno-spożywczego) (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 2257) ⁽¹⁾ 15

2008/739/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 11 września 2008 r. w sprawie wkładu finansowego Wspólnoty na rzecz Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE) przeznaczonego na działania w obszarze informacji o chorobach zwierzęcych 19

2008/740/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 12 września 2008 r. uznająca zasadniczo kompletność dokumentacji przedłożonej do szczegółowego badania w celu ewentualnego włączenia spinetoramu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG (notyfikowana jako dokument nr C(2008) 4965) ⁽¹⁾ .. 21

IV Inne akty

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

Urząd Nadzoru EFTA

- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 127/07/COL z dnia 18 kwietnia 2007 r. w sprawie pomocy na badania i rozwój udzielonej przez Radę ds. Badań Naukowych Norwegii w związku z opracowaniem oprogramowania Turborouter (Norwegia) 23
- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 155/07/COL z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej w związku z art. 3 norweskiej ustawy o zwrocie podatku od wartości dodanej (VAT) (Norwegia) 35

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do decyzji Komisji 2008/649/WE z dnia 3 lipca 2008 r. przyjmującej zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji (Dz.U. L 213 z 8.8.2008) 47

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 902/2008

z dnia 17 września 2008 r.

ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 18 września 2008 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 września 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MK	31,4
	TR	68,0
	ZZ	49,7
0707 00 05	EG	162,5
	MK	43,3
	TR	83,8
	ZZ	96,5
0709 90 70	TR	89,1
	ZZ	89,1
0805 50 10	AR	73,5
	TR	104,3
	UY	64,9
	ZA	89,3
	ZZ	83,0
0806 10 10	IL	248,7
	TR	130,8
	US	196,0
	ZZ	191,8
0808 10 80	AR	92,1
	AU	195,4
	BR	74,2
	CL	91,9
	CN	78,4
	NZ	111,1
	US	100,8
	ZA	83,4
0808 20 50	ZZ	103,4
	AR	76,1
	CN	93,6
	TR	128,9
	ZA	75,1
0809 30	ZZ	93,4
	TR	136,6
	US	150,7
0809 40 05	ZZ	143,7
	IL	132,0
	TR	85,4
	XS	62,1
	ZZ	93,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 903/2008**z dnia 17 września 2008 r.****w sprawie specjalnych warunków przyznawania refundacji wywozowych do niektórych produktów z wieprzowiny****(Wersja skodyfikowana)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 170 i 192 w związku z jego art. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 386/90 z dnia 12 lutego 1990 r. w sprawie monitorowania wywozu produktów rolnych otrzymujących refundacje lub inne kwoty ⁽²⁾, w szczególności jego art. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2331/97 z dnia 25 listopada 1997 r. w sprawie specjalnych warunków przyznawania refundacji wywozowych do niektórych produktów z wieprzowiny ⁽³⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽⁴⁾. W celu zapewnienia jego jasności i zrozumiałości należy je zatem skodyfikować.
- (2) Artykuł 21 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych ⁽⁵⁾ przewiduje, że refundacja nie jest przyznawana w przypadku, gdy jakość handlowa produktów nie jest solidna i właściwa w dniu przyjęcia zgłoszenia wywozowego.
- (3) Takie wymagania okazały się jednak niewystarczające, aby zapewnić stosowanie jednolitych warunków w czasie wypłacania refundacji do niektórych produktów wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. q) rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.
- (4) Należy w związku z tym ustanowić na poziomie wspólnotowym dodatkowe warunki dotyczące produktów średniej jakości i umożliwiające odmowę wypłaty refundacji do produktów niższej jakości.
- (5) Należy przewidzieć dodatkowe wymagania jakościowe w przypadku produktów oznaczonych kodami CN 1601 00 99 i 1602 49 19, niezawierających mięsa drobiowego, dla których należy ustalić ostre kryteria jakości w celu ograniczenia jakichkolwiek refundacji

przyznawanych w odniesieniu do takich produktów, w przypadku gdy ilości objęte pozwoleniami na wywóz przekraczają lub mogą przekroczyć tradycyjne ilości.

- (6) Należy wprowadzić kontrole w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem. Takie kontrole mają być dokonywane zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2090/2002 z dnia 26 listopada 2002 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 386/90 w sprawie kontroli bezpośrednich przy wywozie produktów rolnych kwalifikujących się do refundacji ⁽⁶⁾ i muszą w szczególności uwzględniać ocenę organoleptyczną i analizy fizyko-chemiczne. Dlatego do wniosków o refundację musi być dołączone pisemne oświadczenie, że dane produkty spełniają wymagania ustanowione w niniejszym rozporządzeniu.

- (7) Należy przewidzieć jasno określone metody analiz w celu zapewnienia ujednolicenia kontroli fizyko-chemicznych.

- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Bez uszczerbku dla innych przepisów wspólnotowych, w szczególności rozporządzenia (WE) nr 800/1999, refundacje wywozowe przyznawane są tylko do tych produktów wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia:

a) które spełniają warunki ustanowione w tym załączniku;

oraz

b) dla których w rubryce 44 zgłoszenia wywozowego wpisane jest określenie „towary zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 903/2008.”.

2. Do celów niniejszego rozporządzenia produkt, wytworzony z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi i nadający się do tego ze względu na użyte surowce, ich przygotowanie w odpowiednich warunkach sanitarnych i ich opakowanie, uznaje się za będący solidnej i właściwej jakości w rozumieniu art. 21 rozporządzenia (WE) nr 800/1999.

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 42 z 16.2.1990, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 323 z 26.11.1997, s. 19.

⁽⁴⁾ Zob. załącznik III.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 102 z 17.4.1999, s. 11.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 322 z 27.11.2002, s. 4.

Artykuł 2

W przypadku dokonywania kontroli określonych w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 2090/2002 kontrole produktów objętych niniejszym rozporządzeniem polegają na:

a) ocenie organoleptycznej;

oraz

b) analizach fizyko-chemicznych wykonywanych z użyciem metod wskazanych w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Rozporządzenie (WE) nr 2331/97 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku IV.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 września 2008 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Specjalne warunki przyznawania refundacji wywozowych do niektórych produktów z wieprzowiny

Kod CN	Wyszczególnienie	Kod produktu	Warunki
1601 00	Kiełbasy i podobne produkty z mięsa, podrobów mięsnych lub krwi; przetwory spożywcze oparte na takich produktach:		
	– Pozostałe:		
1601 00 91	-- Kiełbasy, suche lub do smarowania, niegotowane		
	--- Niezawierające mięsa drobiowego ani podrobów	1601 00 91 9120	a) o zawartości białka w masie minimum 16 % wagi netto b) bez dodatku obcej wody c) białka inne niż białka zwierzęce są zakazane
	--- Pozostałe	1601 00 91 9190	a) o zawartości białka w masie minimum 12 % wagi netto b) bez dodatku obcej wody c) białka inne niż białka zwierzęce są zakazane
1601 00 99	-- Pozostałe:		
	--- W pojemnikach zawierających płynny środek konserwujący, niezawierające mięsa drobiowego i podrobów	1601 00 99 9110	a) zawartość białka zwierzęcego w masie: minimalnie 10 % wagi netto b) stosunek kolagen/białko: maksymalnie 0,30 c) zawartość wody pochodzącej z zewnątrz w masie: maksymalnie 25 % wagi netto
	--- W pojemnikach również zawierających płynny środek konserwujący	1601 00 99 9190	a) zawartość białka zwierzęcego w masie: minimalnie 8 % wagi netto b) stosunek kolagen/białko: maksymalnie 0,45 c) zawartość wody pochodzącej z zewnątrz w masie: maksymalnie 33 % wagi netto
	--- Pozostałe, niezawierające mięsa drobiowego i podrobów	1601 00 99 9110	a) zawartość białka zwierzęcego w masie: minimalnie 10 % wagi netto b) stosunek kolagen/białko: maksymalnie 0,30 c) zawartość wody pochodzącej z zewnątrz w masie: maksymalnie 10 % wagi netto
	--- Pozostałe:	1601 00 99 9190	a) zawartość białka zwierzęcego w masie: minimalnie 8 % wagi netto b) stosunek kolagen/białko: maksymalnie 0,45 c) zawartość wody pochodzącej z zewnątrz w masie: maksymalnie 23 % wagi netto
ex 1602	Pozostałe przetworzone lub konserwowane mięso, podroby lub krew:		
	– Z trzody chlewnej:		
ex 1602 41	-- Szynki i ich kawałki:		

Kod CN	Wyszczególnienie	Kod produktu	Warunki
ex 1602 41 10	--- Ze świń domowych: ---- Gotowane, zawierające wagowo 80 % lub więcej mięsa i tłuszczu: ----- W opakowaniach bezpośrednich o wadze netto 1 kg lub powyżej ----- W opakowaniach bezpośrednich o wadze netto poniżej 1 kg	1602 41 10 9110 1602 41 10 9130	Stosunek woda/białko w mięsie maksimum 4,3 Stosunek woda/białko w mięsie maksimum 4,3
ex 1602 42	-- Łopatki i ich kawałki:		
ex 1602 42 10	--- Ze świń domowych: ---- Gotowane, zawierające wagowo 80 % lub więcej mięsa i tłuszczu ----- W opakowaniach bezpośrednich o wadze netto 1 kg lub powyżej ----- W opakowaniach bezpośrednich o wadze netto poniżej 1 kg	1602 42 10 9110 1602 42 10 9130	Stosunek woda/białko w mięsie maksimum 4,5 Stosunek woda/białko w mięsie maksimum 4,5
ex 1602 49	-- Pozostałe, w tym mieszkanki: --- Ze świń domowych ---- Zawierające wagowo 80 % lub więcej mięsa i podrobów mięsnych, dowolnego rodzaju, w tym tłuszcz dowolnego rodzaju i pochodzenia:		
ex 1602 49 19	----- Pozostałe: ----- Gotowane, zawierające w masie 80 % lub więcej mięsa i tłuszczu ----- Niezawierający mięsa drobiowego lub podrobów z drobiu ----- Zawierające produkt złożony z wyraźnie rozpoznawalnych kawałków mięśni, których ze względu na ich wielkość nie można zidentyfikować jako pozyskanych z szynek, łopatek, schabów lub karków, łącznie z małymi cząsteczkami widocznego tłuszczu i małymi ilościami podcieków galarety	1602 49 19 9130	Stosunek woda/białko w mięsie maksimum 4,5

ZAŁĄCZNIK II

Metody analiz ⁽¹⁾**1. Ustalanie zawartości białka**

Przez zawartość białka należy rozumieć zawartość azotu pomnożoną przez współczynnik 6,25. Zawartość azotu musi być ustalona zgodnie z metodą ISO 937-1978.

2. Ustalanie zawartości wody w produktach objętych kodami Nomenklatury Scalonej 1601 i 1602

Zawartość wody musi być ustalona zgodnie z metodą ISO 1442-1973.

3. Obliczenie zawartości wody pochodzącej z zewnątrz

Zawartość wody oblicza się według wzoru: $a - 4b$, gdzie:

a = zawartość wody,

b = zawartość białka.

4. Ustalanie zawartości kolagenu

Przez zawartość kolagenu należy rozumieć zawartość hydroksyprowiny pomnożoną przez współczynnik 8. Zawartość hydroksyprowiny musi być ustalona zgodnie z metodą ISO 3496-1978.

⁽¹⁾ Metody analizy określone w niniejszym załączniku to metody obowiązujące w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla jakichkolwiek późniejszych zmian tych metod. Są one publikowane przez Sekretariat ISO, 1, rue Varembe, Genewa, Szwajcaria.

ZAŁĄCZNIK III

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2331/97	(Dz.U. L 323 z 26.11.1997, s. 19).
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 739/98	(Dz.U. L 102 z 2.4.1998, s. 22).
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2882/2000	(Dz.U. L 333 z 29.12.2000, s. 72).
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 507/2002	(Dz.U. L 79 z 22.3.2002, s. 12).

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 2331/97	Niniejsze rozporządzenie
Artykuły 1 i 2	Artykuły 1 i 2
Artykuł 3	—
—	Artykuł 3
Artykuł 4	Artykuł 4
Załączniki I i II	Załączniki I i II
—	Załącznik III
—	Załącznik IV

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 904/2008**z dnia 17 września 2008 r.****ustanawiające metody analizy i inne przepisy techniczne niezbędne do stosowania systemu wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu**

(Wersja skodyfikowana)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 4056/87 z dnia 22 grudnia 1987 r. ustanawiające metody analizy i inne przepisy techniczne niezbędne do wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 3035/80 ustanawiającego ogólne zasady przyznawania refundacji wywozowych do niektórych produktów rolnych wywożonych w postaci towarów nieobjętych załącznikiem II do Traktatu i kryteria ustalania kwoty takich refundacji ⁽²⁾ zostało znacząco zmienione ⁽³⁾. W celu zapewnienia jego jasności i zrozumiałości należy je zatem skodyfikować.
- (2) W celu zapewnienia jednolitego traktowania wywozu ze Wspólnoty towarów objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 3448/93 z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiającego zasady handlu mające zastosowanie do niektórych towarów pochodzących z przetwórstwa produktów rolnych ⁽⁴⁾ istotne jest określenie metod analitycznych i innych przepisów o charakterze technicznym.
- (3) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Sekcji Taryfowej i Statystycznej Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejsze rozporządzenie ustanawia wspólnotowe metody analizy niezbędne do stosowania rozporządzenia (WE) nr 3448/93 w odniesieniu do wywozu towarów nieobjętych załącznikiem I do Traktatu lub, w przypadku braku takiej metody, określa charakter działań analitycznych, które należy przeprowadzić, lub zasadę metody, którą należy zastosować.

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 379 z 31.12.1987, s. 29.⁽³⁾ Zob. załącznik I.⁽⁴⁾ Dz.U. L 318 z 20.12.1993, s. 18.**Artykuł 2**

Zgodnie z uwagami do załącznika IV do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1043/2005 ⁽⁵⁾ i w celu stosowania przepisów zawartych w tym załączniku „Dane uzyskane w wyniku analizy towarów” podawane w kolumnie 3 są uzyskiwane przy stosowaniu metod, procedur i wzorów podanych w niniejszym artykule:

1) Cukry

Do celu ustalenia zawartości poszczególnych cukrów stosowana jest wysokosprawna chromatografia cieczowa (HPLC).

A. Zawartość sacharozy wymieniona w kolumnie 3 załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1043/2005 jest równa:

$$a) S + (2F) \times 0,95,$$

jeżeli zawartość glukozy jest nie mniejsza niż zawartość fruktozy;

lub

$$b) S + (G + F) \times 0,95,$$

jeżeli zawartość glukozy jest mniejsza niż zawartość fruktozy,

gdzie:

S = oznacza zawartość sacharozy określoną za pomocą HPLC,

F = oznacza zawartość fruktozy określoną za pomocą HPLC,

G = oznacza zawartość glukozy określoną za pomocą HPLC.

Jeżeli deklarowana jest obecność produktu hydrolizy laktozy i/lub wykrywane są ilości laktozy i galaktozy, przed dokonaniem jakiegokolwiek obliczenia od zawartości glukozy (G) odejmowana jest zawartość glukozy równa zawartości galaktozy (określonej za pomocą HPLC).

B. Zawartość glukozy wymieniona w kolumnie 3 załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1043/2005 jest równa:

$$a) G - F,$$

jeżeli zawartość glukozy jest większa niż zawartość fruktozy;

⁽⁵⁾ Dz.U. L 172 z 5.7.2005, s. 24.

b) 0 (zero),

jeżeli zawartość glukozy jest równa lub mniejsza niż zawartość fruktozy.

Jeżeli deklarowana jest obecność produktu hydrolizy laktozy i/lub wykrywane są ilości laktozy i galaktozy, przed dokonaniem jakiegokolwiek obliczenia od zawartości glukozy (G) odejmowana jest zawartość glukozy równa zawartości galaktozy (określonej za pomocą HPLC).

2) Skrobia (lub dekstryna)

(dekstryna jest wyrażana jako skrobia)

A. Dla wszystkich kodów CN innych niż kody CN 3505 10 10, 3505 10 90, 3505 20 10 do 3505 20 90 i 3809 10 10 do 3809 10 90 zawartość skrobi (lub dekstryny) wymieniona w kolumnie 3 załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1043/2005 oblicza się przy zastosowaniu wzoru:

$$(Z - G) \times 0,9,$$

gdzie

Z = oznacza zawartość glukozy ustalaną za pomocą metody podanej w załączniku I do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 4154/87 ⁽¹⁾;

G = oznacza zawartość glukozy określoną za pomocą HPLC.

B. Dla kodów CN 3505 10 10, 3505 10 90, 3505 20 10 do 3505 20 90 i 3809 10 10 do 3809 10 90 zawartość skrobi (lub dekstryny) ustala się za pomocą metody podanej w załączniku II do rozporządzenia (EWG) nr 4154/87.

3) Zawartość tłuszczu mleka

W celu określenia zawartości tłuszczu mleka należy zastosować metodę opartą na ekstrakcji eterem naftowym, po uprzednim przeprowadzeniu hydrolizy kwasem solnym, a następnie wykonać oznaczenie estrów metylowych

kwasów tłuszczowych za pomocą chromatografii gazowej. Jeśli stwierdzi się obecność tłuszczów mleka, należy obliczyć jego stosunek procentowy przez pomnożenie procentowej zawartości maślanu metylu przez 25, mnożąc otrzymany wynik przez procent całkowitej zawartości tłuszczu w masie produktu, a następnie dzieląc go przez 100.

Artykuł 3

W celu stosowania przepisów załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 1043/2005 procentowa zawartość mannitolu i D-glucitolu (sorbitolu) określana jest za pomocą metody HPLC.

Artykuł 4

1. Sporządza się sprawozdanie z testów.

2. Sprawozdanie to obejmuje następujące dane:

— wszystkie informacje niezbędne do identyfikacji próbki,

— zastosowaną metodę wspólnotową i dokładne odniesienie do instrumentu prawnego, który ją ustanowił, lub, gdzie to stosowne, szczegółowe odniesienie do metody, wskazujące na charakter działań analitycznych, które mają być wykonane, lub do zasady metody, którą należy stosować, jak wskazano w niniejszym rozporządzeniu,

— wszelkie czynniki mogące mieć wpływ na wyniki,

— wyniki analizy ze szczególnym uwzględnieniem sposobu, w jaki są wyrażone w stosowanej metodzie, i środków ich wyrażenia podyktowanych potrzebami organów celnych lub administracyjnych, które wniosły o analizę.

Artykuł 5

Rozporządzenie (EWG) nr 4056/87 zostaje uchylone.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 6

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 392 z 31.12.1987, s. 19.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 września 2008 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Uchylone rozporządzenie i jego zmiana

Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 4056/87	(Dz.U. L 379 z 31.12.1987, s. 29)
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 202/98	(Dz.U. L 21 z 28.1.1998, s. 5)

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie (EWG) nr 4056/87	Niniejsze rozporządzenie
Artykuły 1–4	Artykuły 1–4
—	Artykuł 5
Artykuł 5	Artykuł 6
—	Załącznik I
—	Załącznik II

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 905/2008**z dnia 17 września 2008 r.****w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz surowego cukru trzcinowego przeznaczonego do rafinacji, pochodzącego z krajów najsłabiej rozwiniętych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 980/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. wprowadzające plan ogólnych preferencji taryfowych ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽²⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1100/2006 z dnia 17 lipca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady otwierania kontyngentów taryfowych na surowy cukier trzcinowy przeznaczony do rafinacji pochodzący z krajów najsłabiej rozwiniętych oraz zarządzania tymi kontyngentami w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009, a także szczegółowe zasady mające zastosowanie do przywozu produktów objętych pozycją taryfową 1701 pochodzących z krajów najsłabiej rozwiniętych ⁽³⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 12 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 980/2005 w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1100/2006 otwiera się dla przywozów z krajów najmniej rozwiniętych kontyngent taryfowy objęty zerową stawką celną na produkty objęte kodem CN 1701 11 10 wyrażone jako ekwiwalent cukru białego.
- (2) Wnioski o pozwolenie na przywóz zostały przedłożone właściwym organom w tygodniu między 8 a 12 września

2008 r., zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1100/2006. Podsumowanie ilości, o którym mowa w art. 7 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, wskazuje, że na skutek złożenia tych wniosków całkowita ilość wnioskowana na rok gospodarczy 2007/2008 jest równa limitowi 178 030,75 ton przewidzianemu na ten rok gospodarczy dla kontyngentu 09.4361.

- (3) W tej sytuacji Komisja musi poinformować państwa członkowskie o tym, że limit, o którym mowa, został wykorzystany i że inne wnioski o pozwolenie na przywóz nie będą przyjmowane,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wnioski o pozwolenie na przywóz złożone między 8 a 12 września 2008 r., zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1100/2002, są uwzględnione zgodnie z wartością 100 % wnioskowanej ilości.

Artykuł 2

Limit 178 030,75 ton w ramach kontyngentu taryfowego 09.4361 przewidzianego w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1100/2006 został wykorzystany. Wnioski o pozwolenia na przywóz złożone po dniu 12 września 2008 r. nie będą przyjmowane.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 września 2008 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 30.6.2005, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 196 z 18.7.2006, s. 3.

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 15 września 2008 r.

upoważniająca Republikę Włoską do stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 285 dyrektywy Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

(2008/737/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

charakter środka pozwoli przedsiębiorcom na wybranie zwykłych ustaleń dotyczących VAT.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 395 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Republika Włoch nie skorzystała z możliwości przewidzianej w art. 14 dyrektywy drugiej dyrektywy Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących podatków obrotowych – struktury i procedury dotyczące stosowania wspólnego systemu podatku od towarów i usług ⁽²⁾, co oznacza, że system przyznawania zwolnienia podatnikom może być wprowadzony jedynie w odniesieniu do podatników, których roczne obroty nie przekraczają kwoty 5 000 EUR.
- (2) W piśmie zarejestrowanym przez Sekretariat Generalny Komisji dnia 15 listopada 2007 r. Włochy zwróciły się o upoważnienie dotyczące środka stanowiącego odstępstwo od art. 285 dyrektywy 2006/112/WE w celu przyznania zwolnienia podatnikom, których roczne obroty nie przekraczają 30 000 EUR. Środek ten zwolni tych podatników od niektórych lub od wszystkich obowiązków związanych z podatkiem od towarów i usług (VAT), o których mowa w rozdziałach 2–6 tytułu XI dyrektywy 2006/112/WE, podczas gdy dobrowolny

- (3) Zgodnie z art. 395 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE, pismem z dnia 6 maja 2008 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Włochy. Pismem z dnia 8 maja 2008 r. Komisja zawiadomiła Włochy, że posiada wszystkie informacje konieczne w celu rozpatrzenia wniosku.

- (4) Na mocy tytułu XII dyrektywy 2006/112/WE państwa członkowskie mogą już stosować specjalny system dla małych przedsiębiorstw. Środek ten stanowi odstępstwo od art. 285 dyrektywy 2006/112/WE jedynie w odniesieniu do pułapu rocznych obrotów w ramach systemu, który jest wyższy od obecnie dopuszczalnego we Włoszech.

- (5) Wyższy pułap może znacznie zmniejszyć związane z VAT obowiązki najmniejszych przedsiębiorstw. Jest on zgodny z pułapami, które mają zastosowanie w odniesieniu do niektórych innych państw członkowskich.

- (6) Komisja jest zobowiązana do ustalenia wspólnego pułapu rocznych obrotów, poniżej którego podatnicy mogą zostać zwolnieni z podatku VAT celem zmniejszenia obciążeń dla małych przedsiębiorstw. W 2004 r. Komisja zaproponowała umożliwienie państwom członkowskim podniesienia progu rocznych obrotów w celu zwolnienia małych przedsiębiorstw z podatku VAT. Wniosek Włoch jest zgodny z propozycją Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 71 z 14.4.1967, s. 1303/67. Dyrektywa uchylona dyrektywą 77/388/EWG (Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 1).

- (7) Włochy chciałyby również mieć możliwość podnoszenia pułapu w celu utrzymania wysokości zwolnienia w wartościach realnych, a tym samym stosowania w odniesieniu do tego środka przepisu analogicznego do tego w art. 286 dyrektywy 2006/112/WE.
- (8) Biorąc pod uwagę fakt, że okres podatkowy jest okresem rocznym oraz w celu umożliwienia podatnikom jak najszybszego skorzystania ze środka upraszczającego, należy umożliwić Włochom udostępnienie dobrowolnego systemu od dnia 1 stycznia 2008 r.
- (9) Odstępstwo nie będzie miało wpływu na środki własne Wspólnot Europejskich należne z tytułu podatku od wartości dodanej.
- (10) Według informacji przedstawionych przez Republikę Włoską środek doprowadzi do obniżenia wpływów z podatków pobieranych na końcowym etapie konsumpcji o około 0,15 % w pierwszym roku wdrażania, a następnie o około 0,25 % w kolejnych dwóch latach,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na zasadzie odstępowania od art. 285 dyrektywy 2006/112/WE upoważnia się Republikę Włoską do przyznania, w odniesieniu

do okresu podatkowego od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., zwolnienia od podatku VAT podatnikom, których roczne obroty nie przekraczają 30 000 EUR. Korzystanie przez podatników z systemu jest dobrowolne.

Artykuł 2

Republika Włoska może podnieść ten pułap w celu utrzymania wartości realnej zwolnienia.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wygasa z dniem wejścia w życie przepisów Wspólnoty ustanawiających wspólny pułap rocznych obrotów, poniżej którego podatnicy mogą zostać zwolnieni z podatku VAT, a najpóźniej dnia 31 grudnia 2010 r.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 września 2008 r.

W imieniu Rady

B. KOUCHNER

Przewodniczący

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 4 czerwca 2008 r.

w sprawie programu pomocy państwa, jakiej Francja zamierza udzielić na rzecz przetwórstwa i obrotu produktami rybołówstwa i akwakultury (fundusz interwencji strategicznej przemysłu rolno-spożywczego)

(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 2257)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2008/738/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

po zaproszeniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag, zgodnie z wymienionym artykułem ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(3) Decyzja Komisji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾. Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o przedłożenie uwag dotyczących odnośnych środków w terminie jednego miesiąca.

(4) Francja przekazała swoje uwagi w formie noty wyjaśniającej w piśmie z dnia 18 lutego 2008 r. Komisja nie otrzymała żadnych innych uwag od zainteresowanych stron.

1. PROCEDURA

(1) Dnia 24 kwietnia 2007 r. Francja poinformowała Komisję o swoim zamiarze uruchomienia programu pomocy mającego na celu dotowanie przedsiębiorstw sektora przetwórstwa i obrotu produktami rybołówstwa i akwakultury. W ramach wstępnego badania przewidzianego w art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽²⁾, w dniu 7 czerwca 2007 r. zwrócono się do Francji z wnioskiem o udzielenie dodatkowych informacji, a w szczególności o udzielenie wyjaśnień dotyczących beneficjentów pomocy oraz podstawy prawnej tego programu pomocy. Władze francuskie udzieliły odpowiedzi w dniu 11 lipca 2007 r. Komisja zwróciła się do nich z nowym wnioskiem o udzielenie dodatkowych informacji, na który Francja odpowiedziała w dniu 26 października 2007 r.

(2) Na podstawie będących w jej posiadaniu informacji Komisja oceniła, że zgłoszony program pomocy budzi wątpliwości co do swojej zgodności ze wspólnym rynkiem. W dniu 16 stycznia 2008 r. poinformowała ona Francję o swojej decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 88 ust. 2 Traktatu oraz w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

2. OPIS

(5) Według informacji znajdujących się w zawiadomieniu przedmiotowy program pomocy ma na celu dotowanie wyłącznie z krajowych funduszy publicznych przedsiębiorstw sektora przetwórstwa i obrotu produktami rybołówstwa i akwakultury.

(6) Celem programu jest przyznawanie pomocy przedsiębiorstwom innym niż małe i średnie, aby umożliwić tym przedsiębiorstwom korzystanie z takiej samej pomocy, z jakiej mogą korzystać małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) w ramach rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego ⁽⁴⁾.

(7) Pomoc byłaby finansowana z funduszu interwencji strategicznej przemysłu rolno-spożywczego (FISIAA). Ten utworzony przez władze francuskie fundusz działa na zasadzie wpisu pozycji do budżetu państwa, zarządzanie którą podlega ministerstwu rolnictwa i rybołówstwa. Wszystkie przedsiębiorstwa sektora przetwórstwa i obrotu produktami wymienionymi w załączniku I do Traktatu mogą korzystać z dotacji przyznawanych przez FISIAA. Wobec tego w grę wchodzi zarówno

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 6.3.2008, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

⁽³⁾ Zob. przypis 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 223 z 15.8.2006, s. 1.

przedsiębiorstwa sektora rolnictwa, jak i przedsiębiorstwa sektora rybołówstwa i akwakultury. Przewiduje się, że w roku 2007 pomoc będzie zarezerwowana jedynie dla przedsiębiorstw zatrudniających ponad 750 pracowników bądź dla tych, w których obrót wynosi ponad 200 mln EUR. Z wyjaśnień przekazanych przez Francję wydaje się prawdopodobne, że ten priorytet zostanie utrzymany w odniesieniu do pomocy przyznawanej po roku 2007. Hipotezę tę potwierdza tekst nowego przetargu na opracowanie projektu ogłoszonego w grudniu 2007 (zob. motyw 0).

- (8) Zawiadomieniu towarzyszy przetarg na opracowanie projektu ogłoszony w dniu 2 marca 2007 r., mający na celu wybranie projektów odpowiadających celom FISIAA. Według władz francuskich ten przetarg na opracowanie projektu dotyczy jedynie przedsiębiorstw sektora rolnictwa, a dokumentacja przetargowa opisuje tylko „przykładowe” warunki, na jakich przyznawana byłaby pomoc dla przedsiębiorstw sektora rybołówstwa i akwakultury.
- (9) Nowy przetarg na opracowanie projektu został ogłoszony w dniu 17 grudnia 2007 r. w odniesieniu do projektów, które mogą być wybrane na rok 2008. Ten przetarg na opracowanie projektu nie wymienia wyraźnie przedsiębiorstw sektora przetwórstwa i obrotu produktami rybołówstwa i akwakultury, ale czyni odniesienie do wszystkich produktów znajdujących się w załączniku I do Traktatu (zatem łącznie z produktami rybołówstwa i akwakultury). Wymienia on również nowe zasady kwalifikowalności do wsparcia z Europejskiego Funduszu Rybackiego (EFR).
- (10) Komisja zapoznała się z tym nowym przetargiem, zamieszczonym na stronie internetowej francuskiego ministerstwa rolnictwa i rybołówstwa⁽⁵⁾, dopiero po podjęciu decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Ten nowy przetarg na opracowanie projektu nie został wspomniany w odpowiedzi władz francuskich z dnia 18 lutego 2008 r. Ograniczają się one do stwierdzenia, że „opóźnianie zgody uniemożliwiło już zakładom przetwórczym udział w przetargu FISIAA na opracowanie projektu z roku 2007 (ogłoszonego w dniu 2 marca 2007 r., ale notyfikowanego w dniu 24 kwietnia 2007 r.)”.
- (11) Zdaniem władz francuskich obecną rolę FISIAA określa jego zakres interwencji, to znaczy program pomocy mający zastosowanie do przedsiębiorstw sektora rolnictwa, zarejestrowany pod numerem 553/2003 i zatwierdzony decyzją Komisji z dnia 28 lipca 2004 r.⁽⁶⁾. Zawiadomienie o programie pomocy stanowiącym przedmiot niniejszej decyzji ma zatem na celu poszerzenie tego zakresu interwencji o przedsiębiorstwa sektora rybołówstwa i akwakultury.

- (12) Budżet przewidziany dla FISIAA wynosi 13 mln EUR na rok 2007 w odniesieniu do wszystkich sektorów objętych pomocą (z jednej strony rolnictwa, a z drugiej rybołówstwa i akwakultury). Jeśli kwota ta jest dostępna dla wszystkich przedsiębiorstw działających w tych dwóch sektorach, to zdaniem władz francuskich niemożliwe jest, aby przewidzieć, jaka jej część rzeczywiście trafi do przedsiębiorstw sektora rybołówstwa i akwakultury.
- (13) Co do wydatków, które mogą być pokryte przez dotację, przetarg na opracowanie projektu zaznacza, że celem FISIAA jest wspieranie projektów przedsiębiorstw mogących łączyć ze sobą inwestycje materialne i niematerialne o „charakterze silnie strukturalnym” i/lub „wzmocnionej pozycji rynkowej”, oraz/lub o „charakterze innowacyjnym”. Potencjalnie kwalifikują się wszystkie inwestycje przyczyniające się do wprowadzenia procesu składowania, pakowania, przetwórstwa i/lub obrotu. Na inwestycje te mogą w szczególności składać się koszty z tytułu nabycia nowego materiału, lub nabycia i zagospodarowania nieruchomości związanych z projektem, koszty personelu związanego z projektem, bądź też świadczenia niematerialne, takie jak licencje, badania, doradztwo. Wielkość pomocy ze strony FISIAA nie przekroczy 15 % wydatków kwalifikowalnych w odniesieniu do inwestycji materialnych, ani 100 000 EUR w odniesieniu do inwestycji niematerialnych.

3. POWODY WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA

- (14) Celem tego programu pomocy jest przyznanie pomocy przedsiębiorstwom innym niż małe i średnie, aby mogły one skorzystać, wyłącznie z funduszy krajowych, z takiej samej pomocy z jakiej mogą korzystać MŚP w ramach rozporządzenia (WE) nr 1198/2006. Pomoc byłaby finansowana przez FISIAA.
- (15) Ocena tego programu pomocy zgodnie z wytycznymi przewidzianymi dla oceny pomocy państwa przeznaczonej dla sektora rybołówstwa i akwakultury⁽⁷⁾ (dalej zwanymi „wytycznymi”) odbywa się na podstawie kryteriów ustalonych w rozporządzeniu (WE) nr 1198/2006. Zatem środki kwalifikujące się do wsparcia EFR w dziedzinie przetwórstwa i obrotu produktami rybołówstwa i akwakultury dotyczą tylko MŚP, podczas gdy niniejszy program pomocy dotyczy w szczególności przedsiębiorstw innych niż MŚP.
- (16) W związku z tym Komisja oceniła, że zgodność tej pomocy ze wspólnym rynkiem budzi wątpliwości.

4. UWAGI FRANCJI I ZAINTERESOWANYCH STRON

- (17) Francja przytacza dwa argumenty potwierdzające zgodność ze wspólnym rynkiem przyznania przez FISIAA pomocy przedsiębiorstwom zajmującym się przetwórstwem i obrotem produktami rybołówstwa i akwakultury.

⁽⁵⁾ <http://agriculture.gouv.fr/sections/presse/communiques/2eme-appel-projets-pour>

⁽⁶⁾ Dz.U. C 214 z 1.9.2005, s. 4.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 84 z 3.4.2008, s. 10.

- (18) W pierwszej kolejności Francja ponawia uwagę sformułowaną w swojej odpowiedzi z dnia 26 października 2007 r., że w sytuacji gdy zakłady przetwórcze sektora rybołówstwa czy sektora rolnictwa często prowadzą ten sam typ działalności, Komisja nie stwierdziła, żeby pomoc dużym przedsiębiorstwom z sektora rolno-spożywczego niosła ze sobą ryzyko zniekształcenia konkurencji, i stworzyła państwom członkowskim możliwość przyznania im pomocy państwa.
- (19) Ponadto Francja zażądała, aby Komisja wyjaśniła, dlaczego jej zdaniem z tytułu Instrumentu Finansowego Orientacji Rybołówstwa (IFOR) można było w latach 2007 i 2008 przyznawać pomoc dużym przedsiębiorstwom, podczas gdy taka sama pomoc, tyle że z funduszy wyłącznie krajowych, nie mogła być przyznawana.

5. OCENA

- (20) Komisja zwraca przede wszystkim uwagę, że przetarg FISIAA na opracowanie projektu na rok 2007 został ogłoszony w dniu 2 marca 2007 r., z terminem odpowiedzi ustalonym na dzień 2 maja 2007 r., podczas gdy władze francuskie powiadomiły Komisję o swoim zamiarze otwarcia tego przetargu dla przedsiębiorstw sektora rybołówstwa i akwakultury dopiero w dniu 24 kwietnia 2007 r. Innymi słowy, przetarg na opracowanie projektu został ogłoszony, zanim Komisja zapoznała się z programem pomocy dla przedsiębiorstw zajmujących się przetwórstwem i obrotem produktów rybołówstwa i akwakultury i *a fortiori* zanim mogła ona wypowiedzieć się co do zgodności takiego programu ze wspólnym rynkiem. Z tego powodu Komisja najpierw zapytała Francję, czy dokument załączony do wysłanego przez nią zawiadomienia (to znaczy tekst przetargu na opracowanie projektu z dnia 2 marca 2007 r.) odnosił się tylko do przedsiębiorstw sektora rolnictwa, co Francja potwierdziła w swoim piśmie z dnia 11 lipca 2007 r. („Pierwszy przetarg na opracowanie projektu został ograniczony do przedsiębiorstw sektora rolno-spożywczego. [...] Zatem przetarg FISIAA na opracowanie projektu obejmuje przedsiębiorstwa zajmujące się przetwórstwem i obrotem produktów rybołówstwa i akwakultury, tylko jeśli niniejszy program pomocy zostanie zatwierdzony”). W innym przypadku program pomocy zostałby zakwalifikowany jako pomoc nielegalna (niezgłoszona) w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 659/1999.
- (21) Podobne pytanie pojawia się w odniesieniu do nowego przetargu ogłoszonego w dniu 17 grudnia 2007 r., o którym Komisja dowiedziała się dopiero po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego (zob. motyw 0). Sformułowania użyte w tym nowym przetargu na opracowanie projektu zostały dokładnie zasięgnięte z przetargu na opracowanie projektu z roku 2007, i nie wymienia on wyraźnie przedsiębiorstw zajmujących się przetwórstwem i obrotem produktów rybołówstwa i akwakultury, ale tak jak poprzedni przetarg na opracowanie projektu odsyła, z jednej strony, do załącznika I do Traktatu (obejmującego produkty rybołówstwa i akwakultury), a z drugiej strony do rozporządzenia (WE) nr 1198/2006.

- (22) Zatem Komisja przypomina, że zatwierdzenie programu pomocy państwa nie odbywa się w sposób automatyczny oraz że państwo członkowskie lub nie może przesądzać o decyzji Komisji, dopóki ocena programu pomocy nie zostanie zakończona. Z tego powodu Komisja nie może zgodzić się ze stwierdzeniem, według którego „opóźnianie zatwierdzenia (przedmiotowego programu) uniemożliwiło już zakładom przetwórczym sektora rybołówstwa i akwakultury udział w przetargu FISIAA na opracowanie projektu w roku 2007”. Nie może ona również zaakceptować tego, że drugi przetarg na opracowanie projektu został ogłoszony bez szczególnego wyłączenia możliwości skorzystania przez przedsiębiorstwa sektora rybołówstwa z dotacji FISIAA w roku 2008, lub przynajmniej bez wskazania, że możliwość ta była uwarunkowana wcześniejszym zatwierdzeniem przez Komisję.
- (23) Zgodnie z art. 87 ust. 1 Traktatu „wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi”.
- (24) Przedmiotowa pomoc, na którą składają się dotacje finansowane przez budżet krajowy (zob. motyw 0), stanowi zatem pomoc przyznawaną przez państwo.
- (25) Decyzja o przyznawaniu tych dotacji podejmowana jest na poziomie krajowym, po wybraniu przez służby ministerstwa rolnictwa i rybołówstwa projektów przedstawionych w ramach przetargu na opracowanie projektu, z czego wynika, że za podjęcie decyzji o pomocy odpowiedzialne jest państwo.
- (26) Zgłoszone środki mogą naruszać wymianę handlową między państwami członkowskimi i grozić zakłóceniem konkurencji, popierając produkcję krajową produktów przetworzonych, pochodzących z rybołówstwa, ze szkodą dla produkcji z innych państw członkowskich.
- (27) W związku z tym pomoc stanowiąca przedmiot niniejszej decyzji stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu.
- (28) Zważywszy, że chodzi o pomoc w sektorze rybołówstwa i akwakultury, musi ona być analizowana w świetle wytycznych. W istocie pkt 5.3 wytycznych stanowi, że od dnia 1 kwietnia 2008 r. mają one zastosowanie do „każdej pomocy państwa zgłoszonej lub zastosowanej po tej dacie”. Mając na uwadze, że władze francuskie podkreśliły, że czekały na zatwierdzenie ze strony Komisji umożliwiające przedsiębiorstwom sektora rybołówstwa i akwakultury skorzystanie z tego programu pomocy, Komisja uważa, że nie został on wprowadzony i wobec tego należy analizować go w świetle wytycznych.

- (29) Wytyczne odsyłają w pkt 3.2 do kryteriów ustalonych w rozporządzeniu (WE) nr 1198/2006. W związku z tym w świetle wspomnianego rozporządzenia należy zbadać zgodność przedmiotowego programu pomocy ze wspólnym rynkiem.
- (30) Komisja zauważa, że środki kwalifikujące się do wsparcia z EFR w dziedzinie przetwórstwa i obrotu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 odnoszą się wyłącznie do MŚP. W związku z tym Komisja uważa, że program pomocy stanowiący przedmiot niniejszej decyzji, który skierowany jest do przedsiębiorstw innych niż MŚP, nie spełnia kryteriów interwencji EFR.
- (31) Władze francuskie nie kwestionują tej analizy, ponieważ wskazują one, że „drugi przetarg na opracowanie projektu był skierowany do dużych przedsiębiorstw sektora przetwórstwa i obrotu produktami rybołówstwa, to znaczy do przedsiębiorstw zatrudniających ponad 750 pracowników bądź do tych, w których obrót wynosi ponad 200 mln EUR, jako że te przedsiębiorstwa nie są objęte wsparciem z EFR, jak w przypadku zakładów przetwórstwa produktów rolnych. [...] Władze francuskie są w pełni świadome, że lektura wytycznych z roku 2004 dotyczących rybołówstwa i akwakultury, połączona z lekturą art. 104 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 dotyczącego Europejskiego Funduszu Rybackiego, skłaniają Komisję do wniosku, że duże przedsiębiorstwa nie mogą korzystać z pomocy publicznej”.
- (32) Tak więc Francja uzasadnia przedmiotowy program pomocy troską o zrównanie sytuacji przedsiębiorstw sektora rybołówstwa i akwakultury w kwestii przyznawania pomocy publicznej z sytuacją przedsiębiorstw sektora rolnictwa, dla których zatwierdzono podobny program pomocy w roku 2004. Jednakże mając na uwadze, że chodzi o program pomocy skierowany do sektora rybołówstwa i akwakultury, w odniesieniu do którego przyjęto szczególne wytyczne, Komisja nie może zaakceptować faktu, że istnieje program pomocy o takim samym charakterze, który został zatwierdzony w odniesieniu do innego sektora działalności. Ponadto Komisja przypomina, że program mający zastosowanie do przedsiębiorstw sektora rolnictwa został w drodze odstępstwa przedłużony do dnia 31 grudnia 2008 r. zgodnie z pkt 196 wytycznych Wspólnoty na lata 2007–2013, dotyczących pomocy państwa dla sektora rolnictwa i leśnictwa⁽⁸⁾. Zatem w tym przypadku chodzi o rodzaj nowego programu pomocy mającego zastosowanie do przedsiębiorstw sektora rybołówstwa i akwakultury. Powinien on wobec tego zostać zbadany w świetle przepisów mających zastosowanie do tego sektora, a nie poprzez analogię do programu istniejącego w innym sektorze działalności i zatwierdzonego na podstawie przepisów różniących się od tych, które

stosują się do pomocy państwa w sektorze rybołówstwa i akwakultury. W związku z tym argument ten nie może zostać przyjęty.

- (33) Tym samym pomoc podobna do pomocy dużym przedsiębiorstwom, która może zostać uzgodniona w latach 2007 i 2008 w ramach IFOR, nie może być uwzględniona przy uzasadnianiu wprowadzenia nowego, wyłącznie krajowego programu pomocy na rzecz tych przedsiębiorstw (zob. motyw 0. W istocie przepisy dotyczące zarządzania programami interwencji strukturalnej oraz pomocy przyznawanej w tym kontekście, jak również przepisy dotyczące pomocy państwa, są wzajemnie niezależne, z wyjątkiem szczególnego odesłania (jak w przypadku wytycznych odsyłających do kryteriów ustalonych w rozporządzeniu (WE) nr 1198/2006). W związku z tym okoliczność, że z racji związanych wyłącznie z koniecznością wykonania budżetu pomoc może być jeszcze przyznana z tytułu programowania IFOR na lata 1999–2006, nie ma wpływu na przepisy stosujące się do niniejszego programu pomocy.

6. WNIOSKI

- (34) Na podstawie analizy rozwiniętej w części 6 należy stwierdzić, że program pomocy przyznawanej przez FISIIA przedsiębiorstwom sektora rybołówstwa i akwakultury, zgłoszony przez Francję w dniu 24 kwietnia 2007 r., jest niezgodny ze wspólnym rynkiem,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Program pomocy, poprzez który Francja zamierza dotować przedsiębiorstwa sektora przetwórstwa i obrotu produktami rybołówstwa i akwakultury z funduszu interwencji strategicznej przemysłu rolno-spożywczego (FISIIA), jest niezgodny ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 czerwca 2008 r.

W imieniu Komisji

Joe BORG

Członek Komisji

⁽⁸⁾ Dz.U. C 319 z 27.12.2006, s. 1.

DECYZJA KOMISJI

z dnia 11 września 2008 r.

w sprawie wkładu finansowego Wspólnoty na rzecz Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE) przeznaczzonego na działania w obszarze informacji o chorobach zwierzęcych

(2008/739/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając decyzję Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 20,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z decyzją 90/424/EWG Wspólnota może przyjmować środki techniczne i naukowe potrzebne do opracowania prawodawstwa wspólnotowego w dziedzinie weterynarii, a także do rozwoju kształcenia i szkolenia w dziedzinie weterynarii, lub pomagać państwom członkowskim albo organizacjom międzynarodowym w przyjmowaniu takich środków.

(2) Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie ⁽²⁾ ustanawia system zgłaszania ognisk którejkolwiek z chorób wymienionych w załączniku I do niej („wspólnotowy system zgłaszania chorób zwierzęcych”).

(3) Światowa Organizacja Zdrowia Zwierząt (OIE) jest reprezentatywną organizacją międzyrządową odpowiedzialną za dążenie do poprawy zdrowia zwierząt na świecie. W zakresie informacji o chorobach OIE ma wyjątkowe doświadczenie w opracowywaniu Światowej Bazy Informacji o Zdrowiu Zwierząt (WAHID), interfejsu, który dostarcza szeroki zakres informacji na temat chorób zwierzęcych. Z bazy WAHID korzystają wszystkie państwa członkowskie OIE, łącznie ze wszystkimi państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

(4) W komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie nowej strategii Unii Europejskiej w zakresie zdrowia zwierząt (2007–2013) – „Lepiej zapobiegać niż leczyć” ⁽³⁾ uznano zapobieganie zagrożeniom związanym ze zdrowiem zwierząt, nadzór i gotowość w sytuacjach kryzysowych za jeden z filarów nowej strategii w zakresie zdrowia zwierząt. W szczególności w komunikacie tym podkreśla się, że informacje uzyskane poprzez monitoring weterynaryjny, nadzór oraz działania i programy kontrolne dostarczają instytucjom wspólnotowym i rządów kluczowych dowodów naukowych na poparcie decyzji o zapobieganiu chorobom i o środkach kontroli.

(5) W komunikacie tym przewiduje się dostosowanie wspólnotowego systemu zgłaszania chorób zwierzęcych jako oczekiwany rezultat nowej strategii w zakresie zdrowia zwierząt. Innym oczekiwanym rezultatem, przewidzianym w tym komunikacie, jest uproszczenie obowiązującego prawodawstwa Wspólnoty w dziedzinie weterynarii, mające na celu osiągnięcie zgodności ze standardami międzynarodowymi, łącznie ze standardami OIE.

(6) Aby udoskonalić prawodawstwo wspólnotowe w dziedzinie weterynarii należy zatem w porozumieniu z OIE ustalić działania mające na celu ujednolicenie wspólnotowego systemu zgłaszania chorób zwierzęcych z bazą WAHID, zbieranie informacji epidemiologicznych, a w szczególności zaprojektowanie zestawów danych, baz danych i protokołów wymiany danych. Należy zatem przyznać wkład finansowy Wspólnoty na finansowanie opracowania systemu informacji o chorobach zwierzęcych w okresie od 2008 do 2012 r. przez Światową Organizację Zdrowia Zwierząt (OIE). Należy określić maksymalną kwotę wkładu finansowego.

(7) Gromadzenie, analizowanie i podsumowywanie informacji w zakresie zdrowia zwierząt na Bałkanach, Kaukazie i w rejonie Morza Śródziemnego, przede wszystkim odnośnie do chorób, które rozprzestrzeniają się na skalę transgraniczną, ma ogromne znaczenie dla Wspólnoty w celu zapobiegania zagrożeniom dla zdrowia zwierząt na jej obszarze. Niestety informacje te nie są łatwo dostępne we wszystkich przypadkach.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 58.

⁽³⁾ COM(2007) 539 wersja ostateczna.

- (8) OIE opracowała narzędzie oceny jakości świadczenia usług weterynaryjnych (Tool for the Evaluation of Performance of Veterinary Services, narzędzie PVS OIE). Narzędzie to ma pomóc w ustaleniu bieżącego poziomu jakości świadczenia usług weterynaryjnych w krajach będących członkami OIE oraz w ustaleniu braków i słabych punktów, mając na uwadze ich zdolność do spełniania międzynarodowych standardów OIE. Narzędzie PVS OIE dostarcza także informacji w zakresie zdrowia zwierząt w krajach członkowskich OIE. Wspólnota powinna zatem przeanalizować działania i informacje zgromadzone przez to narzędzie odnośnie do Bałkanów, Kaukazu i rejonu Morza Śródziemnego.
- (9) Należy zatem przyznać wkład finansowy Wspólnoty na opracowanie i analizę działań w zakresie zdrowia zwierząt przez OIE na Bałkanach, Kaukazie oraz w rejonie Morza Śródziemnego. Należy określić maksymalną kwotę wkładu finansowego.
- (10) W art. 168 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾ przewiduje się, że dotacje mogą być przyznawane bez zaproszenia do składania wniosków podmiotom, które mają *de jure* lub *de facto* monopol, jeżeli zostanie to właściwie umotywowane w decyzji o przyznaniu dotacji.
- (11) OIE ma *de facto* monopol w swoim sektorze od momentu jej stworzenia na mocy umowy międzynarodowej podpisanej w dniu 25 stycznia 1924 r. OIE jest organizacją międzyrządową odpowiedzialną za poprawę zdrowia zwierząt na całym świecie i jest uznawana przez Światową Organizację Handlu (WTO) za organizację referencyjną. Przyznanie tej organizacji wkładu finansowego zgodnie z niniejszą decyzją nie wymaga zatem zaproszenia do składania wniosków.
- (12) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Zgodnie z art. 19 decyzji 90/424/EWG niniejszym przyznaje się wkład finansowy Wspólnoty na finansowanie w okresie od 2008 do 2012 r. opracowania systemu informacji o chorobach zwierzęcych przez Światową Organizację Zdrowia Zwierząt (OIE) w maksymalnej wysokości 750 000 EUR.

Artykuł 2

Zgodnie z art. 19 decyzji 90/424/EWG niniejszym przyznaje się wkład finansowy Wspólnoty na finansowanie w okresie od 2008 do 2012 r. analizy działań w zakresie zdrowia zwierząt na Bałkanach, Kaukazie oraz w rejonie Morza Śródziemnego przez Światową Organizację Zdrowia Zwierząt (OIE) w maksymalnej wysokości 250 000 EUR.

Artykuł 3

Wkłady finansowe przewidziane w art. 1 i 2 finansuje się z pozycji 17 04 02 01 budżetu Wspólnot Europejskich na 2008 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 września 2008 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1.

DECYZJA KOMISJI**z dnia 12 września 2008 r.****uznająca zasadniczo kompletność dokumentacji przedłożonej do szczegółowego badania w celu ewentualnego włączenia spinetoram do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG***(notyfikowana jako dokument nr C(2008) 4965)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2008/740/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

zawierającego substancję czynną, wymogi określone w załączniku III do dyrektywy 91/414/EWG.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 91/414/EWG przewiduje ustalenie wspólnotowego wykazu substancji czynnych dopuszczonych do wykorzystania w środkach ochrony roślin.

(2) Dokumentacja dotycząca substancji czynnej spinetoram została przedłożona władzom Zjednoczonego Królestwa przez firmę Dow Agrosciences dnia 17 października 2007 r. wraz z wnioskiem o jej włączenie do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG.

(3) Władze Zjednoczonego Królestwa poinformowały Komisję, że po wstępnym badaniu można uznać, że dokumentacja dotycząca tej substancji czynnej spełnia wymogi dotyczące danych i informacji określone w załączniku II do dyrektywy 91/414/EWG. Przedłożona dokumentacja spełnia również wymogi w zakresie danych i informacji określone w załączniku III do dyrektywy 91/414/EWG w odniesieniu do środka ochrony roślin zawierającego substancję czynną. Zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 91/414/EWG dokumentacja została następnie przekazana przez wnioskodawcę Komisji i pozostałym państwom członkowskim oraz Stałemu Komitetowi ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt.

(4) Niniejsza decyzja powinna stanowić formalne potwierdzenie, na poziomie Wspólnoty, że powyższą dokumentację uznano za zasadniczo spełniającą wymogi w zakresie danych i informacji określone w załączniku II i, dla przynajmniej jednego środka ochrony roślin

(5) Niniejsza decyzja nie narusza prawa Komisji do występowania do wnioskodawcy o przedłożenie uzupełniających danych lub informacji wyjaśniających pewne pozycje zawarte w dokumentacji.

(6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Bez uszczerbku dla art. 6 ust. 4 dyrektywy 91/414/EWG dokumentacja dotycząca substancji czynnej, o której mowa w załączniku do niniejszej decyzji, przedłożona Komisji i państwom członkowskim celem włączenia tej substancji do załącznika I do tej dyrektywy zasadniczo spełnia wymogi w zakresie danych i informacji określone w załączniku II do tej dyrektywy.

Dokumentacja ta spełnia także wymogi w zakresie danych i informacji określone w załączniku III do tej dyrektywy w odniesieniu do środka ochrony roślin zawierającego substancję czynną, biorąc pod uwagę proponowane zastosowania.

Artykuł 2

Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy kontynuuje szczegółowe badanie dokumentacji, o której mowa w art. 1, i, w możliwie najkrótszym terminie, a najpóźniej w terminie jednego roku od daty opublikowania niniejszej decyzji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, przekaże Komisji wnioski z tego badania z zaleceniem włączenia bądź niewłączania substancji czynnej, o której mowa w art. 1, do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG wraz ze wszelkimi odnośnymi warunkami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 września 2008 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

*ZAŁĄCZNIK***Substancja czynna objęta niniejszą decyzją**

Nazwa zwyczajowa, numer identyfikacyjny CIPAC	Wnioskodawca	Data złożenia wniosku	Państwo członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy
Spinetoram Nr CIPAC: 802	Dow Agrosciences	17 października 2007 r.	Zjednoczone Królestwo

IV

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

URZĄD NADZORU EFTA

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 127/07/COL

z dnia 18 kwietnia 2007 r.

**w sprawie pomocy na badania i rozwój udzielonej przez Radę ds. Badań Naukowych Norwegii
w związku z opracowaniem oprogramowania Turborouter (Norwegia)**

URZĄD NADZORU EFTA ⁽¹⁾,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾, w szczególności jego art. 61 do 63 oraz protokół 26,

UWZGLĘDNIAJĄC porozumienie pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości ⁽³⁾, w szczególności jego art. 24,

UWZGLĘDNIAJĄC art. 1 ust. 2 i 3 w części I oraz art. 1, 4, 6, 7 ust. 3, 10, 13, 14, 16 i 20 w części II protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i trybunale ⁽⁴⁾,

UWZGLĘDNIAJĄC wytyczne Urzędu ⁽⁵⁾ w sprawie zastosowania i interpretacji art. 61 i 62 Porozumienia EOG, w szczególności ich rozdział 14 „Pomoc na badania i rozwój”,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję Urzędu nr 195/04/COL z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie przepisów wykonawczych, o których mowa w art. 27 w części II protokołu 3 ⁽⁶⁾,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję Urzędu nr 217/94/COL z dnia 1 grudnia 1994 r., w której zaproponował on Norwegii odpowiednie środki dotyczące, między innymi, programu pomocy pod nazwą „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”,

UWZGLĘDNIAJĄC przyjęcie przez Norwęgę zaproponowanych odpowiednich środków w piśmie z dnia 19 grudnia 1994 r.,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję Urzędu nr 60/06/COL z dnia 8 marca 2006 r. o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy na badania i rozwój udzielonej przez Radę ds. Badań Naukowych Norwegii w związku z opracowaniem oprogramowania Turborouter ⁽⁷⁾,

PO WEZWANIU zainteresowanych stron do zgłaszania uwag w sprawie niniejszej decyzji i uwzględniając ich uwagi,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. FAKTY

1. Procedura

Pismem z dnia 5 marca 2002 r. (dok. nr 02-1733-A) do Urzędu wniesiono skargę, w której podniesiono zarzut udzielenia przez Norwęgę pomocy państwa za pośrednictwem Rady ds. Badań Naukowych Norwegii (dalej: „RBN”) na rzecz różnych przedsięwzięć badawczych związanych z opracowaniem oprogramowania Turborouter.

⁽¹⁾ Zwany dalej „Urzędem”.

⁽²⁾ Zwane dalej „Porozumieniem EOG”.

⁽³⁾ Zwane dalej „Porozumieniem o nadzorze i trybunale”.

⁽⁴⁾ Zwany dalej „protokołem 3”.

⁽⁵⁾ Zasady proceduralne i merytoryczne w dziedzinie pomocy państwa; wytyczne dotyczące zastosowania i interpretacji art. 61 i 62 Porozumienia EOG oraz art. 1 protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i trybunale, przyjęte i wydane przez Urząd Nadzoru EFTA w dniu 19 stycznia 1994 r., opublikowane w Dz.U. L 231 z 1994., Suplement EOG z 3.9.1994 nr 32, zwane dalej „wytycznymi”.

⁽⁶⁾ Opublikowaną w Dz.U. L 139 z 25.5.2006, str. 37 i w Suplemencie EOG nr 26 z 25.5.2006, str. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 258 z 26.10.2006, str. 42.

Pismem z dnia 26 kwietnia 2002 r. (dok. nr 02-2605-D) Urząd wezwał władze Norwegii do przekazania informacji. Ministerstwo Handlu i Przemysłu odpowiedziało pismem z dnia 3 czerwca 2002 r. (dok. nr 02-4177-A), które zawierało uwagi RBN dotyczące tzw. projektu Turborouter.

Po obszernej wymianie korespondencji⁽⁸⁾, pismem z dnia 8 marca 2006 r. (zdarzenie nr 363353), Urząd poinformował władze Norwegii o podjęciu decyzji o wszczęciu postępowania na mocy art. 1 ust. 2 w części I protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i trybunale, w sprawie pomocy na badania i rozwój udzielonej przez Radę ds. Badań Naukowych Norwegii w związku z opracowaniem oprogramowania Turborouter.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2006 r. władze norweskie przekazały uwagi na temat decyzji Urzędu o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.

Decyzja Urzędu nr 60/06/COL o wszczęciu postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i Suplemencie EOG do tego Dziennika⁽⁹⁾. Urząd wezwał zainteresowane strony do zgłaszania uwag.

Urząd otrzymał uwagi od jednej z zainteresowanych stron. Pismem z dnia 1 grudnia 2006 r. (zdarzenie nr 400677) Urząd przekazał te uwagi władzom norweskim. Pismem Ministerstwa Administracji Rządowej i Reformy z dnia 8 stycznia 2007 r. (zdarzenie nr 405517) przekazującym pismo Ministerstwa Edukacji i Badań z dnia 5 stycznia 2007 r., władze Norwegii przekazały swoje uwagi.

2. Cztery przedsięwzięcia związane z opracowaniem oprogramowania Turborouter wspierane z funduszy RBN

2.1. Opis przedsięwzięć

Urząd przedstawi poniżej jedynie krótki opis ocenianych przedsięwzięć. Bardziej szczegółowy opis poszczególnych przedsięwzięć można znaleźć w decyzji Urzędu nr 60/06/COL⁽¹⁰⁾.

⁽⁸⁾ Bardziej szczegółowe informacje na temat wymiany korespondencji między Urzędem i władzami norweskimi można znaleźć w decyzji Urzędu o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, decyzja nr 60/06/COL, opublikowana w Dz.U. C 258 z 26.10.2006, str. 42 i Suplemencie EOG nr 53 z 26.10.2006, str. 15.

⁽⁹⁾ Zob. przypis 7.

⁽¹⁰⁾ Zob. przypis 7.

2.1.1. **Przedsięwzięcie 40049 – Działania strategiczne w ramach transportu morskiego i logistyki (pierwsza wersja oprogramowania Turborouter)**

Turborouter jest narzędziem⁽¹¹⁾ służącym do optymalizacji harmonogramów przewozów sporządzanych dla floty, tzn. do decydowania, jakim statkom przydzielony zostanie przewóz poszczególnych ładunków. Łączy on wiedzę i doświadczenie organizatorów z możliwościami obliczeniowymi komputera. Turborouter oparty jest na elektronicznych mapach morskich, na których mogą być pokazane informacje dotyczące harmonogramów. Obejmuje on bazę danych dla statków, portów, ładunków, itp.; automatyczne obliczanie odległości między portami, raporty na temat pozycji statków i automatycznie uaktualnianie szacunkowej godziny przybycia statku do portu, zaawansowane procedury służące do optymalizacji harmonogramów dla floty oraz wizualizację harmonogramów lub kalkulator harmonogramów dla planowania ręcznego.

Pierwsza wersja prototypowego oprogramowania Turborouter została opracowana w pierwszym roku prac badawczych nad jednym z podprojektów Przedsięwzięcia 40049 „Działania strategiczne w ramach transportu morskiego i logistyki”, pod nazwą „Metody i narzędzia analityczne dla projektowania i obsługi zintegrowanych łańcuchów transportowych i logistycznych”.

2.1.2. **Dalszy rozwój oprogramowania Turborouter**

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze Norwegii, RBN wybrała kilka projektów dotyczących opracowania pakietu oprogramowania Turborouter w celu objęcia ich wsparciem na prace badawczo-rozwojowe.

2.1.2.1. **Przedsięwzięcie 138811 – AlgOpt**

Celem tego przedsięwzięcia⁽¹²⁾ było opracowanie i przeprowadzenie praktycznych testów algorytmów służących do obliczania optymalnego wykorzystania floty statków, biorąc pod uwagę konieczność zabierania ładunków dla wielu klientów, wymogi dotyczące terminów załadunku i wyładunku w porcie przeznaczenia, możliwość przewozu połączonych ładunków ograniczonej ilości towarów masowych dla każdego rejsu, a także ograniczenia oznaczające, że nie wszystkie brane pod uwagę statki są odpowiednie dla wszystkich klientów czy też dla wszystkich portów. Algorytmy powinny zostać zintegrowane z koncepcją oprogramowania, które zapewni użytkownikom pełną kontrolę i możliwość odrzucenia sugestii podanych przez algorytmy.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze Norwegii, przedsięwzięcie AlgOpt stanowiło jedynie wstępny projekt, służący do zdefiniowania potrzeb użytkowników i sprawdzenia możliwości zastosowania oprogramowania Turborouter przez kontrahenta – spółkę Beltship Management AS.

⁽¹¹⁾ Na podstawie broszury: „TurboRouter Vessel schedule optimizing software” („Turborouter: oprogramowanie do optymalizacji harmonogramów przewozów”), dostępnej na stronie internetowej Marintek: <http://www.marintek.no>

⁽¹²⁾ Informacje uzyskane na stronie internetowej Marinteku: <http://www.marintek.no>

2.1.2.2. Przedsięwzięcie 144265 – Shiplog II

Przedsięwzięcie Shiplog głównie dotyczyło transportu morskiego. To przedsięwzięcie⁽¹³⁾ miało opierać się na wykorzystaniu wyników poprzedniego przedsięwzięcia zwanego Shiplog (które nie było związane ze stosowaniem oprogramowania Turborouter) i skoncentrować się na wymogach dostawy towarów „od drzwi do drzwi”, której kluczowym elementem jest transport morski. Jedno z głównych działań dotyczyło integracji Systemu Zarządzania Łańcuchem Transportu (SZŁT) i Turboroutera, która miała służyć określeniu systemu sprzęgania i wykazać, że jest możliwa wymiana informacji między Turborouterem i demonstratorem SZŁT. To przedsięwzięcie nie osiągnęło zakładanych celów głównie z tego powodu, że nie udało się wystarczająco zintegrować SZŁT i programu Turbo-router.

2.1.2.3. Przedsięwzięcie 144214 – Biblioteka procedur optymalizacji na potrzeby opracowania harmonogramu przewozów morskich

Przedkonkurencyjne przedsięwzięcie badawcze „Biblioteka procedur optymalizacji na potrzeby opracowania harmonogramu przewozów morskich” miało na celu opracowanie algorytmów służących zaawansowanej optymalizacji i ustalaniu harmonogramów dla bardzo skomplikowanych operacji przewozów morskich. Władze Norwegii wyjaśniły, że biblioteka algorytmów jest bardzo ściśle związana z określonymi branżami i przedsiębiorstwami i w związku z tym musi stanowić własność przedsiębiorstwa, a nie stanowić część standardowego „pakietu narzędziowego” Turboroutera.

2.2. Opis powiązań między czterema udzielonymi dotacjami a norweskim programem pomocy na badania i rozwój

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez władze Norwegii cztery dotacje objęte niniejszą decyzją zostały udzielone w ramach programu pomocy pod nazwą „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe” (nor. *brukerstyrte forskningsprogrammer*).

Program pomocy pod nazwą „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”, zarządzany przez RBN, został ustalony przed wejściem w życie Porozumienia EOG.

W grudniu 1994 r. Urząd przyjął decyzję dotyczącą kilku programów pomocy na badania i rozwój, które istniały w Norwegii przed wejściem w życie Porozumienia EOG, między innymi programu pomocy „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe” (*brukerstyrte forskningsprogrammer*, sprawa nr 93-183). W decyzji tej Urząd zaproponował odpowiednie środki, celem zapewnienia zgodności programu z zasadami pomocy państwa określonymi w Porozumieniu EOG⁽¹⁴⁾. W szczególności Urząd zaproponował Norwegii wprowadzenie szczegółowych przepisów, które zapewniałyby przyznawanie pomocy zgodnie z zasadami przedstawionymi w rozdziale 14 wytycznych dotyczących pomocy państwa.

⁽¹³⁾ Informacje uzyskane na stronie internetowej Marinteku: <http://www.marintek.no>

⁽¹⁴⁾ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 217/94/COL z 1.12.1994. Następujące programy zostały objęte tą decyzją: Umowy dotyczące przemysłowych programów naukowo-badawczych (sprawa 93-147) i Umowy dotyczące publicznych programów naukowo-badawczych (sprawa 93-182) finansowane dotacją przez SND oraz Przemysłowe przedsięwzięcia badawczo-rozwojowe (sprawa 93-181) i Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe (sprawa 93-183) finansowane dotacją przez RBN.

Pismem z dnia 19 grudnia 1994 r. Norwegia wyraziła zgodę na odpowiednie środki zaproponowane przez Urząd. Przyjęcie odpowiednich środków oznacza, że wszelka pomoc udzielana w ramach przemysłowego programu badawczo-rozwojowego musi być udzielana zgodnie z przepisami wytycznych Urzędu w sprawie pomocy na badania i rozwój, przyjętych przez Urząd w 1994 r.

Pomoc na rzecz tych przedsięwzięć została udzielona przez RBN w ramach pomocy na przemysłowy program badawczo-rozwojowy.

3. Wątpliwości Urzędu wyrażone w decyzji nr 60/06/COL

Dnia 8 marca 2006 r. Urząd podjął decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 1 ust. 2 w części II protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i trybunale, w sprawie pomocy na badania i rozwój udzielonej przez RBN w związku z opracowaniem oprogramowania Turborouter (decyzja nr 60/06/COL). W decyzji otwierającej postępowanie Urząd opisał skargę, cztery przedsięwzięcia związane z programem Turborouter wspierane z funduszy RBN, a także powiązania między czterema dotacjami przyznanymi w ramach pomocy a norweskim programem pod nazwą „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”.

Urząd dokonał szczegółowej oceny ram prawnych mających zastosowanie do oceny omawianych czterech przedsięwzięć⁽¹⁵⁾. Po przyjęciu odpowiednich środków zasugerowanych w decyzji Urzędu nr 217/94/COL, wszelka pomoc w ramach przemysłowego programu badawczo-rozwojowego musi być udzielana zgodnie z wytycznymi dotyczącymi badań i rozwoju z 1994 r. Wynika więc z tego, że wszelka pomoc udzielona w ramach programu pod nazwą „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”, która nie jest zgodna z przepisami określonymi w wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r., musi znaleźć się poza zakresem zastosowania programu. Zgodnie z powyższym, pomoc ta stanowić będzie nową pomoc indywidualną i jako taka, powinna zostać indywidualnie zgłoszona w Urzędzie i oceniona na podstawie wytycznych dotyczących badań i rozwoju, mających zastosowanie w czasie kiedy pomoc została przyznana.

Jeśli chodzi o powody, dla których wszczęto formalne postępowanie wyjaśniające, Urząd wyraził wątpliwości w kilku punktach co do tego, czy cztery omawiane przedsięwzięcia badawczo-naukowe otrzymały wsparcie w ramach programu pod nazwą „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”.

Urząd miał wątpliwości co do tego, czy przedsięwzięcia te nie wykroczyły poza stadium badań stosowanych lub przedkonkurencyjnych i czy nie stanowią one produktu handlowego. W omawianym tu przypadku granica pomiędzy przedsięwzięciem pilotażowym, które nie może być wykorzystane do celów handlowych, a finalnym produktem handlowym, wydaje się bardzo niewyraźna, ponieważ oprogramowanie musi być każdorazowo dostosowane do nowego programu użytkowego, właściwego każdemu użytkownikowi końcowemu. Urząd miał wątpliwości co do tego, w jakim stopniu dalsze prace nad oprogramowaniem Turborouter, mające na celu wykorzystanie go w programie użytkowym służącym konkretnym potrzebom użytkownika końcowego, mogą być objęte definicją badań stosowanych.

⁽¹⁵⁾ Zob. sekcja II.1 decyzji nr 60/06/COL, str. 11 i następne.

Na podstawie informacji dostępnych na tym etapie postępowania, Urząd nie był w stanie orzec, czy przedsięwzięcia te zostały zakwalifikowane w sposób prawidłowy jako przedsięwzięcia przedkonkurencyjne, czy też przeciwnie, były one zbyt ściśle związane z rynkiem, by kwalifikować się do objęcia pomocą.

Ponadto Urząd miał także wątpliwości co do finansowania przedsięwzięć, szczególnie odnośnie do faktycznego wnoszenia wkładów własnych (aportów) przez beneficjentów przedsięwzięć.

W związku z argumentami wysuniętymi przez skarżącego Urząd miał wątpliwości co do tego, czy całkowity koszt przedsięwzięć nie został sztucznie zawyżony, celem pokrycia kosztów operacyjnych przedsiębiorstw beneficjentów i czy rzeczywiste koszty poniesione na badania w ramach tych przedsięwzięć odpowiadają kwotom przydzielonym przez RBN.

Urząd miał wrażenie, że to Marintek, instytut badawczy, który opracował pierwszą wersję oprogramowania Turborouter, był instytucją posiadającą niezbędną wiedzę specjalistyczną i kompetencje technologiczne potrzebne w prowadzeniu tego przedsięwzięcia. W związku z tym uzasadnione wydawało się przyjęcie założenia, że większa część prac zostanie przeprowadzona przez pracowników zatrudnionych w tym instytucie. Z tego wynikałoby w zasadzie, że zaangażowanie pracowników przedsiębiorstw uczestniczących w przedsięwzięciu dotyczyłoby najprawdopodobniej określenia potrzeb użytkowników i/lub, do pewnego stopnia, przeprowadzania prób. Gdyby aporty przedsiębiorstw uczestniczących w przedsięwzięciu nie zawsze odpowiadały kosztom badań, oznaczałoby to, że całkowite koszty przedsięwzięć badawczych były niższe, a intensywność pomocy odpowiednio wyższa.

W związku z tym Urząd miał wątpliwości zarówno co do tego, czy pomoc udzielona na rzecz wymienionych wyżej przedsięwzięć była zgodna z obowiązującymi wytycznymi dotyczącymi badań i rozwoju, jak i co do tego, czy nie doszło do niewłaściwego wykorzystania pomocy przez beneficjentów, niezgodnie z przyjętymi odpowiednimi środkami mającymi zastosowanie do programu „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”.

4. Uwagi stron trzecich

W dniu 24 listopada 2006 r. Urząd otrzymał uwagi od zainteresowanej strony, które miały raczej charakter ogólny i nie odnosiły się bezpośrednio do wątpliwości wyrażonych przez Urząd w decyzji nr 60/06/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy na badania i rozwój udzielonej w związku z opracowaniem oprogramowania Turborouter. Strona ta podniosła zarzut, że Rada ds. Badań Naukowych Norwegii przekazała znaczne fundusze na nowe przedsięwzięcie pod nazwą OPTIMAR⁽¹⁶⁾. Przedsięwzięcie to jest całkowicie finansowane przez Radę ds. Badań Naukowych Norwegii w latach 2005–2009. Optymalnie przedsięwzięciem tym zarządza Wydział Badań Operacyjnych Norweskiego Uniwersytetu Technicznego (zwanego dalej NTNU) w Trondheim. Celem tego przedsięwzięcia jest dalszy rozwój oprogramowania Turborouter i przekształcenie go w przedsięwzięcie handlowe, a proces ten już się rozpoczął.

Strona ta dodała: „Prof. Marielle Christiansen (kierująca przedsięwzięciem OPTIMAR) w Trondheim uważa, że przedsiębiorstwom trudno jest uczestniczyć w programie, który jest uznawany za publiczny program badawczy mający na celu rozszerzenie bazy dla wszystkich norweskich przedsiębiorstw, i korzystać z jego wyników, ponieważ współpracują one już ściśle z SINTEF i MARINTEK i obiecały udostępnić wyniki badań tym organizacjom komercyjnym (SINTEF i MARINTEK to instytuty z siedzibą w Trondheim, które z rozmaitych powodów mają ściśle powiązania z Uniwersytetem Technicznym).”.

Strona ta uważa, że „Turborouter stanowi wspólny element w tej sprawie, ponieważ cały personel pracujący na Wydziale Badań Operacyjnych NTNU/Marintek/SINTEF uważa TURBOROUTER za swój wspólny cel”.

Strona ta podnosi zarzut, że przedsiębiorstwa zaangażowane w opracowanie programu TURBOROUTER otrzymują obecnie dodatkową pomoc państwa poprzez NTNU, zaklasyfikowaną jako pomoc na badania podstawowe.

Ostatnia zgłoszona uwaga zawierała stwierdzenie, że Turborouter nie był w żaden sposób zastosowany przez którekolwiek z przedsiębiorstw, które otrzymały fundusze na rozwój tego oprogramowania. Na tej podstawie strona ta doszła do wniosku, że fundusze otrzymane w ramach przedsięwzięcia badawczego były w istocie subsydiami dla ich bieżącej działalności operacyjnej.

5. Uwagi władz Norwegii

5.1. *Uwagi dotyczące decyzji Urzędu o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego*

5.1.1. *Uwagi otrzymane od Ministerstwa Administracji Rządowej i Reformy*

Pismem z dnia 7 kwietnia 2006 r. Ministerstwo Administracji Rządowej i Reformy nawiązało do formalnej wymiany korespondencji z władzami Norwegii, opisaną w decyzji Urzędu nr 60/06/COL. Władze Norwegii nawiązały również do spotkań między Urzędem i władzami Norwegii, które odbyły się w październiku 2002 r. i we wrześniu 2004 r. i dodały, że miało również miejsce spotkanie pomiędzy Urzędem i władzami Norwegii w Brukseli, w dniu 22 maja 2003 r.

Władze Norwegii wskazały, że decyzja Urzędu nr 60/06/COL nie opisuje, w *jaki sposób* pomoc udzielona na opracowanie oprogramowania Turborouter zakłóca konkurencję w EOG lub na rynkach trzecich. Uważają one, że kwestia ta powinna zostać wyjaśniona, ponieważ program badawczo-rozwojowy dotyczący opracowania oprogramowania Turborouter nie przyniósł oczekiwanych wyników. Mimo że władze Norwegii przyznają, iż niematerialna wiedza specjalistyczna wyniesiona z tego przedsięwzięcia została wykorzystana w innych przedsięwzięciach badawczo-rozwojowych, jednak nie uważają one za sprawę oczywistą, że miało to wpływ na konkurencję na rynku wewnętrznym, czy też na rynkach krajów trzecich.

⁽¹⁶⁾ Zob. <http://www.iot.ntnu.no/optimar/>

Władze Norwegii kwestionują niektóre fakty zawarte w zarzutach stawianych przez skarżącego, które zostały powtórzone w decyzji Urzędu. Dotyczy to zwłaszcza zarzutów postawionych na stronie 3 w sekcji trzeciej decyzji nr 60/06/COL i stwierdzeniach skarżącego przytoczonych na poparcie tych zarzutów.

Przede wszystkim władze Norwegii kwestionują sposób, w jaki skarżący mógł zaklasyfikować przedsięwzięcia jako zbyt ściśle związane z rynkiem. Ponadto kwestionują one również to, jak skarżący może twierdzić, iż wyniki prac badawczo-rozwojowych nie zostały rozpowszechnione, mimo że Marintek uzyskał prawa własności w odniesieniu do programu. Wreszcie kwestionują one to, w jaki sposób skarżący może twierdzić, że wkłady własne przedsiębiorstw uczestniczących w przedsięwzięciu były w rzeczywistości niższe niż sumy podane we wnioskach. Według RBN skarżącemu odmówiono prawa wglądu do formularzy wniosków i do umów dotyczących programów badawczo-rozwojowych ze względu na tajemnicę zawodową. Na tej podstawie władze Norwegii uważają, że zarzuty stawiane przez skarżącego wydają się ogólnie nieuzasadnione. Władze Norwegii dodały: „Zarzuty postawione przez skarżącego, sugerujące, że wkłady kapitałowe wniesione przez przedsiębiorstwa uczestniczące w przedsięwzięciach były niższe niż wykazano we wnioskach, oznaczają również, że firmy zostają oskarżone o nieprawidłowe wykorzystanie pomocy państwa. Podnosi to również kwestie dotyczące pewności prawnej przedsiębiorstw, które uczestniczyły w przedsięwzięciach Turborouter. W związku z tym powyższe zarzuty postawione przez skarżącego powinny być należyście uzasadnione.”.

5.1.2. Uwagi przekazane przez Radę ds. Badań Naukowych Norwegii

W piśmie załączonym do wyżej wymienionego pisma od Ministerstwa Administracji i Reformy, Rada ds. Badań Naukowych Norwegii (zwana dalej RBN) przekazała uwagi na temat decyzji Urzędu nr 60/06/COL. RBN podkreśliła, że przekazała ona Urzędowi wszelkie dostępne informacje i wymagane wyjaśnienia, w tym kopie całej dokumentacji dotyczącej czterech przedsięwzięć związanych z opracowaniem oprogramowania Turborouter, dofinansowanych ze środków RBN. Według RBN, jedyną kwestią omawianą podczas spotkań i podnoszoną w korespondencji prowadzonej do czasu wysłania przez władze Norwegii pisma w dniu 20 czerwca 2003 r. włącznie, była prawidłowa klasyfikacja przedsięwzięć, zgodnie z wytycznymi dotyczącymi pomocy na badania i rozwój.

Jeśli chodzi o opis przedsięwzięć, RBN stwierdziła, że tabele przedstawione w opisie finansowania przedsięwzięć w decyzji Urzędu nr 60/06/COL nie odpowiadają w pełni danym liczbowym podanym w tekście. Środki przyznane przez RBN na te przedsięwzięcia pochodziły z dwóch źródeł. Część środków pochodzących z RBN stanowiły w istocie środki prywatne, pochodzące ze Stowarzyszenia Norweskich Armatorów, podczas gdy pozostałe środki były środkami publicznymi. Poniższa tabela, ta sama, która została przekazana Urzędowi pismem z dnia 11 kwietnia 2003 r., podaje opis sytuacji. Jeśli chodzi o przedsięwzięcie 138811 AlgOpt, tabela zawarta w decyzji nr 60/06/COL podaje dane według stanu na początek realizacji przedsięwzięcia. W trakcie realizacji przedsięwzięcia przyznano dodatkowe środki finansowe w wysokości 100 000 NOK, z czego 25 000 NOK pochodziło z RBN.

Tabela 1

Przedsięwzięcia wspierane przez RBN, związane z opracowaniem oprogramowania Turborouter

	p 40049		p 144265		p 138811		p 144214	
	Działania strategiczne w ramach transportu morskiego i logistyki		Shiplog II		AlgOpt		Biblioteka procedur optymalizacji na potrzeby opracowania harmonogramu przewozów morskich	
	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%
Środki własne	4 500	43	800	13	625	61	1 950	28
Inne środki prywatne	0	0	3 250	52	75	7	2 750	39
Inne środki publiczne	0	0	0	0	0	0	0	0
RBN prgr. MARITIM	6 000	57	2 150	35	325	32	2 300	33
w tym NSA	1 380	13	750	12	120	12	805	12
w tym publiczne	4 620	44	1 400	23	205	20	1 495	21
Razem środki	10 500	100	6 200	100	1 025	100	7 000	100
Koszty personelu i koszty pośrednie	8 700	83	800	13	545	53	4 100	59
Zakup prac badawczo-rozwojowych	600	6	2 150	35	380	37	2 900	41

	p 40049		p 144265		p 138811		p 144214	
	Działania strategiczne w ramach transportu morskiego i logistyki		Shiplog II		AlgOpt		Biblioteka procedur optymalizacji na potrzeby opracowania harmonogramu przewozów morskich	
	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%
Wypożyczenie	450	4	100	2	0	0	0	0
Inne koszty operacyjne	750	7	3 150	51	100	10	0	0
Razem koszty	10 500	100	6 200	100	1 025	100	7 000	100
Kontrahent	Marintek		UECC		Beltship Management AS		Beltship Management AS	
Uczestnik	NTNU		Marintek		Marintek		Marintek	
			R.S. Platou Shipbrokers				Iver Ships AS	
			Iver Ships AS				Shipnet AS	
			LogIT AS				Laycon Solutions AS	
			Loretsen & Stemoco AS					
			Astrup Fearnleys AS					
			DFDS Tollpost Globe					
			Shipnet AS					
			Wallenius Wilhelmsen					
			SINTEF Tele og data					
Okres realizacji przedsięwzięcia	styczeń 1996–grudzień 1998		styczeń 2001–grudzień 2002		styczeń 2000–październik 2000		styczeń 2001–grudzień 2002	

Jeśli chodzi o uwagę Urzędu zawartą w decyzji nr 60/06/COL, sugerującą że RBN nie kontroluje tego, w jaki sposób wkłady własne beneficjentów zostały podzielone między różne działania, a także czy zostały one efektywnie wydatkowane, RBN uważa, że we wcześniejszej korespondencji z Urzędem opisała, w jaki sposób koszty kwalifikowalne były sprawdzane przed wypłaceniem pomocy kontrahentowi, a także w jaki sposób rozmaite wkłady były wydatkowane (¹⁷).

Jeśli chodzi o klasyfikację przedsięwzięć 138811 AlgOpt, 144265 Shiplog II i 144214 Biblioteka procedur optymalizacji na potrzeby opracowania harmonogramu przewozów morskich, RBN ponownie stwierdziła, że wszystkie trzy przedsięwzięcia zostały sklasyfikowane jako przedsięwzięcia przedkonkurencyjne w oparciu o dogłębną ocenę wniosków dotyczących przedsięwzięć, zgodnie z procedurami RBN i wytycznymi dotyczącymi oceny przedsięwzięć. Te procedury i wytyczne zostały wprowadzone celem zapewnienia zgodności pomocy udzielanej

w ramach programu pomocy „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe” z zasadami określonymi w rozdziale 14 wytycznych w sprawie pomocy państwa.

RBN wyjaśniła, że istnieje wewnętrzny system zapewnienia jakości działalności RBN. Ten system nosi nazwę DOKSY. DOKSY obejmuje szeroką dokumentację wytycznych, procedur i praktyk stosowanych przez RBN. Jednym z tych dokumentów są wytyczne służące do określenia intensywności pomocy, jaką otrzymują zakwalifikowane przedsięwzięcia. Ten wewnętrzny dokument, DOKSY-5-6-1-4-IE, pod nazwą „Støtteandel etter EØS-bestemmelser” (intensywność pomocy zgodnie z zasadami EOG) jest odpowiednikiem wytycznych Urzędu dotyczących badań i rozwoju. W dokumencie stosuje się definicje i odpowiednie poziomy intensywności pomocy zgodnie z definicją poszczególnych etapów prac badawczo-rozwojowych zawartą w wytycznych Urzędu dotyczących badań i rozwoju. Ocena i klasyfikacja wszystkich przedsięwzięć, które otrzymały pomoc od RBN, opiera się na wytycznych DOKSY.

(¹⁷) Zwłaszcza w piśmie z dnia 31 stycznia 2005 r., str. 4.

Po roku 1999 wszystkie przedsięwzięcia, poza oceną w oparciu o DOKSY nr. 5-6-1-4-IE, były dodatkowo oceniane przy użyciu systemu komputerowego „Provis”. Opis Provisu znajduje się w Doksy nr 5-6-1-2-EE „*Prosjektvurdering i Provis.*” W systemie Provis każde przedsięwzięcie jest oceniane na podstawie jednocześnie różnych aspektów. Najważniejszym aspektem Provisu, odnoszącym się do kategorii badań, jest aspekt nr 3 „Zakres badania” oraz aspekt nr 9 „Dodatkowość”. Dla każdego aspektu istnieje kilka kryteriów i cech charakterystycznych, stosowanych dla stwierdzenia, w jakim stopniu dane przedsięwzięcie jest zgodne z tymi aspektami.

W opisie zawartym we wskazówkach dotyczących oceny aspektu nr 3 w dokumencie Doksy nr 5-6-1-2-IE podkreśla się, że „Zakres badania wskazuje, w jakim stopniu przedsięwzięcie stanowi źródło nowej wiedzy”. To kryterium jest bezpośrednio związane z opisem badań przemysłowych w wytycznych dotyczących badań i rozwoju, w których istnieje wymóg, by działalność miała „na celu uzyskanie nowej wiedzy”.

We wskazówkach dotyczących oceny aspektu nr 9 w dokumencie Doksy nr 5-6-1-2-EE, zawarty jest następujący opis: „Dodatkowość wskazuje, w jakim stopniu wsparcie otrzymane od Rady ds. Badań Naukowych pociągnie za sobą wysiłki, działania, rezultaty i skutki, które nie zostałyby osiągnięte, gdyby nie udzielono takiego wsparcia”. Kryterium to wiąże się z punktem 14.7 wytycznych dotyczących badań i rozwoju – efekt motywujący pomocy na badania i rozwój.

Na tej podstawie RBN argumentowała, że ponieważ ocena przedsięwzięć była prowadzona całkowicie zgodnie z procedurami RBN i wytycznymi dotyczącymi oceny przedsięwzięć, ich prawidłowa klasyfikacja nie może być podana w wątpliwość. Po złożeniu skargi przez skarżącego i po wszczęciu wstępnego postępowania wyjaśniającego przez Urząd, RBN ponownie dokonała przeglądu tych przedsięwzięć i podtrzymała swoje początkowe stanowisko.

„Na spotkaniu w Brukseli w dniu 22 maja 2003 r. omawiano klasyfikację pewnych działań prowadzonych w ramach dwóch spośród ww. przedsięwzięć – nr 40049 i nr 144214. W piśmie z dnia 20 czerwca 2003 r., nawiązującym do tego spotkania, utrzymywaliśmy, że RBN zasadniczo przyjęła stanowisko, że wszystkie działania prowadzone w ramach przedsięwzięcia nr 40049 mogą być co najmniej sklasyfikowane jako badania przemysłowe, a wszystkie działania prowadzone w ramach przedsięwzięcia nr 144214 mogą być przynajmniej sklasyfikowane jako przedkonkurencyjne działania rozwojowe. Wykazaliśmy jednak Urzędowi, że całkowita kwota pomocy przekazanej na te przedsięwzięcia mieściła się w dozwolonych limitach średniej ważonej, tak jak jest to zdefiniowane w rozdziale 14.5.2 ust. 5 wytycznych dotyczących badań i rozwoju. Dotyczy to również przypadku, kiedy zakwestionowane działania nie są wspierane – w przypadku przedsięwzięcia nr 144214. Podobne rozważania i obliczenia można przeprowadzić dla przedsięwzięć 138811 i 144265. W tym kontekście chcielibyśmy również odnieść się do faktu, że te wszystkie trzy przedsięwzięcia – 138811, 144214 i 144265 wiązały się z efektywną współpracą między firmami a publicznymi instytucjami badawczymi (w tym przypadku Marintek). Zgodnie z punktem 14.5.3 (5) (b) wytycznych dotyczących badań i rozwoju działania te, sklasyfikowane jako przedkonkurencyjne działania

rozwojowe, mogą kwalifikować się do pomocy o intensywności 35 %. Urząd wyraził również wątpliwości co do finansowania przedsięwzięć i intensywności pomocy. Jeśli chodzi o niewielką rozbieżność między danymi liczbowymi dotyczącymi przedsięwzięcia 138811 AlgOpt w tabeli 1 i 2 na str. 17 decyzji nr 60/06/COL, została ona wyjaśniona w sekcji 1.3.a) powyżej. Prawidłowe dane uwzględniające wkład otrzymany od Norweskiego Stowarzyszenia Armatorów podane są w tabeli w tej sekcji pisma.”.

W przypadku przedsięwzięcia 144265 Shiplog II, odnośnie do uwagi Urzędu, że kwota przyznana przez RBN była równa sumie koniecznej do zakupu prac badawczo-rozwojowych, RBN argumentuje, iż nie należy na tej podstawie wnioskować, że prywatne środki zainwestowane w Shiplog II nie były wykorzystane na działania badawczo-rozwojowe: „W przedsięwzięciach inicjowanych przez przemysł, o które mogą wnioskować prywatne przedsiębiorstwa, na ogół zachęcamy do współpracy pomiędzy przedsiębiorstwami prywatnymi i publicznymi instytucjami badawczo-rozwojowymi. Dla promowania takiej współpracy, w zaproszeniach do składania ofert na przedsięwzięcia inicjowane przez przemysł możemy nieraz zaznaczyć, że wniosek będzie oceniony pozytywnie, jeśli zakup prac badawczo-rozwojowych od instytucji badawczych (instytutów lub uniwersytetów) zostanie dokonany przynajmniej na kwotę równą kwocie wsparcia udzielonego przez RBN. Takie podejście ma na celu dostarczenie środków motywujących do zwiększonych inwestycji sektora prywatnego w zakresie zakupów prac badawczo-rozwojowych od instytucji badawczych. Z tego powodu wysokość funduszy przyznanych przez RBN dokładnie odpowiada kwocie koniecznej do zakupu usług badawczo-rozwojowych w ramach kilku przedsięwzięć.”.

W swojej decyzji nr 60/06/COL Urząd stwierdził, że można mieć wątpliwości co do tego, czy skutkiem takiego podejścia RBN nie było zaliczenie przez beneficjentów zwykłych kosztów operacyjnych do kosztów prac badawczo-rozwojowych. W związku z tym Urząd wyraził wątpliwość co do tego, czy kwota całkowitych kosztów przedsięwzięcia nie została zawyżona, celem uzyskania wyższego finansowania publicznego. Zdaniem RBN trudno zrozumieć, w jaki sposób podejście RBN, obejmujące integralny mechanizm motywacyjny mający służyć promocji zakupów prac badawczo-rozwojowych, mogłoby przynieść takie skutki.

W swoim piśmie do Urzędu z dnia 31 stycznia 2005 r. RBN wyjaśniła standardową procedurę dokumentacji kosztów przedsięwzięć, obowiązującą w czasie realizacji tych przedsięwzięć: „W odniesieniu do przedsięwzięć, o których mowa, kontrahent miał obowiązek przedstawić, trzy razy do roku, sprawozdanie dotyczące wniosku o zwrot kosztów (regnskapsrapport) z wyszczególnieniem kosztów przedsięwzięcia, w tym weryfikację zaangażowanych osób (z podaniem nazwisk), ilość godzin przepracowanych przez każdą z tych osób, a także koszty za godzinę pracy, obciążające rachunek przedsięwzięcia. Sprawozdanie winno być podpisane przez osobę odpowiedzialną za przedsięwzięcie. Na koniec roku roczne sprawozdania finansowe są również sprawdzane i podpisywane przez biegłego rewidenta. Rewident nie jest zatrudniony w firmie kontrahenta. Dokonanie wypłat przez RBN jest uzależnione od zatwierdzenia przedstawionych sprawozdań.”.

RBN poinformowała Urząd, że skontaktowała się ze Zjednoczonymi Europejskimi Przewoźnikami Samochodów (UECC) i z firmą Jebsens (następcą Beltship Management) i zażądała przekazania dodatkowej dokumentacji dotyczącej kosztów związanych z tymi przedsięwzięciami. Pismo od firmy Jebsens z dnia 17 marca 2006 r. i pismo od UECC z dnia 29 marca 2006 r. zostały przekazane Urzędowi. Sprawozdania dotyczące wniosków o zwrot kosztów związane z przedsięwzięciem 144265 Shiplog II, przekazane pismem od UECC, zawierają podpisane zestawienia kosztów od innych partnerów uczestniczących w przedsięwzięciu. Przedsiębiorstwa nie miały żadnego ogólnego systemu rejestracji godzin pracy, co oznacza, że godziny spędzone w pracy nad przedsięwzięciami były udokumentowane jedynie w sprawozdaniach dotyczących wniosków o zwrot kosztów przesyłanych do RBN trzy razy do roku. Nie istnieje żadna dodatkowa dokumentacja. Zdaniem RBN oznacza to, że koszty przedsięwzięć muszą być oceniane na podstawie dostępnych sprawozdań dotyczących wniosków o zwrot kosztów.

RBN wskazała również, że te sprawozdania dotyczące wniosków o zwrot kosztów były zgodne z procedurami sprawozdawczymi RBN i że beneficjenci wypełnili wszystkie zobowiązania zgodnie z umowami o przyznaniu dotacji. Zdaniem RBN „o ile nie ma jasnego dowodu, że jest inaczej, nie ma powodu by sądzić, że pomoc nie została wykorzystana zgodnie z przeznaczeniem”.

5.2. Uwagi do uwag osób trzecich

Pismem Ministerstwa Administracji Rządowej i Reformy z dnia 8 stycznia 2007 r. (sprawa nr 405517) przekazującym pismo Ministerstwa Edukacji i Badań z dnia 5 stycznia 2007 r., władze Norwegii przekazały uwagi do uwag osób trzecich.

Zdaniem władz Norwegii uwagi dotyczące przedsięwzięcia OPTIMAR nie zawierają żadnych informacji dotyczących czterech przedsięwzięć będących przedmiotem decyzji Urzędu nr 60/06/COL: „Chociaż nie zostało to wyraźnie stwierdzone, wydaje się, że osoba trzecia uważa, iż udzielono niezgodnej z prawem pomocy państwa na wsparcie podstawowego przedsięwzięcia badawczego pod nazwą Optymalizacja Transportu Morskiego i Logistyki – OPTIMAR. Naszym zdaniem takie twierdzenie jest niezgodne z prawdą. W związku ze wspieraniem przedsięwzięcia OPTIMAR Norweski Uniwersytet Techniczny (NTNU) w Trondheim otrzymuje środki od RBN w ramach przedsięwzięcia nr 1666S6. Partnerzy przemysłowi, którzy uczestniczyli w czterech początkowych przedsięwzięciach, nie biorą udziału w tym podstawowym przedsięwzięciu badawczym.”.

Jeśli chodzi o zarzut stawiany przez osobę trzecią twierdzącą, że Turborouter nie jest wykorzystywany przez żadne z przedsiębiorstw, które otrzymało fundusze, RBN uważa, że nawet gdyby tak było nie stanowi to argumentu na poparcie stwierdzenia, iż doszło do niezgodnego z prawem wykorzystania pomocy państwa w przypadku czterech przedsięwzięć będących przedmiotem decyzji Urzędu nr 60/06/COL. Jedną z najbardziej typowych cech prac badawczo-rozwojowych jest to, że wiążą się one z ryzykiem. Nieraz wyniki badań mogą być wykorzystane w działalności przedsiębiorstwa lub zastosowane w produktach handlowych lub usługach, innym razem jest to niemożliwe.

II. OCENA

1. Obecność pomocy państwa

1.1. Pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG

Zgodnie z art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG:

„Z zastrzeżeniem innych postanowień niniejszego Porozumienia, wszelka pomoc przyznana przez państwa członkowskie WE, państwa EFTA lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z funkcjonowaniem niniejszego Porozumienia w zakresie, w jakim wpływa na handel między Umawiającymi się Stronami.”.

Tak więc, aby środek został uznany za pomoc państwa musi on przynosić szczególną korzyść niektórym przedsiębiorstwom, być przyznawany przy użyciu zasobów państwowych, zakłócać konkurencję i wpływać na handel między Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG.

W decyzji nr 60/06/COL Urząd doszedł już do wniosku, że dotacje przyznane przez RBN na rzecz analizowanych przedsięwzięć związanych z opracowaniem oprogramowania Turbo-router, stanowią pomoc państwa. Odniesienie do tego znajduje się w punkcie II.2 wspomnianej decyzji. Osoba trzecia ani władze Norwegii nie kwestionują tego stwierdzenia. W związku z tym Urząd podtrzymuje swoją opinię, że dotacje stanowią pomoc państwa.

1.2. Obowiązujące ramy prawne

W decyzji nr 60/06/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie pomocy na badania i rozwój przyznanej przez RBN w związku z opracowaniem oprogramowania Turborouter Urząd szczegółowo wyjaśnił, jakie ramy prawne mają zastosowanie do oceny czterech przedsięwzięć stanowiących przedmiot tego postępowania. Dla ułatwienia zrozumienia oceny zawartej w dalszej części niniejszej decyzji, poniżej Urząd objaśnia w skrócie stan prawny⁽¹⁸⁾.

Cztery przedsięwzięcia, które zostały ocenione w niniejszej decyzji, otrzymały pomoc na badania i rozwój w ramach przemysłowych programów badawczo-rozwojowych (*brukerstyrte forskningsprogrammer*, sprawa nr 93-183). Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe były już realizowane przed rokiem 1994. W drodze decyzji nr 217/94/COL z grudnia 1994 r. Urząd dokonał oceny Przemysłowych programów badawczo-rozwojowych i zaproponował odpowiednie środki, przy zastosowaniu których pomoc byłaby przyznawana zgodnie z zasadami określonymi w rozdziale 14 wytycznych dotyczących pomocy państwa.

⁽¹⁸⁾ Dokładniejsze informacje można znaleźć w decyzji nr 60/06/COL, sekcja II.1, str. 11.

Przyjęcie odpowiednich środków przez władze Norwegii oznacza, że od tej pory wszelka pomoc udzielana w ramach przemysłowego programu badawczo-rozwojowego musi być udzielana zgodnie z zasadami pomocy na badania i rozwój, mającymi zastosowanie w czasie, kiedy Urząd przyjął decyzję nr 217/94/COL, tzn. zgodnie z wytycznymi dotyczącymi badań i rozwoju z 1994 r. ⁽¹⁹⁾.

1.3. Ocena przedsięwzięć na podstawie programu pomocy „Przemysłowe programy naukowo-badawcze”

Wszczynając formalne postępowanie wyjaśniające decyzją nr 60/06/COL, Urząd uważał, że cztery przedsięwzięcia otrzymały pomoc na badania i rozwój w ramach przemysłowego programu naukowo-badawczego. Program ten był już realizowany przed rokiem 1994. Po przyjęciu w 1994 r. nowych wytycznych dotyczących badań i rozwoju, wszelka pomoc udzielana po tym terminie w ramach programu dotyczącego badań i rozwoju miała być przyznawana zgodnie z nowymi zasadami. Tak więc Urząd uważał, że wszelka pomoc udzielona w ramach programu pomocy „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”, która nie jest zgodna z przepisami wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r., automatycznie musi znaleźć się poza zakresem zastosowania programu. Zgodnie z powyższym, pomoc taka stanowiłaby nową pomoc indywidualną i jako taka, powinna zostać indywidualnie zgłoszona Urzędowi.

W dalszej części niniejszej decyzji Urząd oceni, czy zastosowanie programu „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe” do czterech konkretnych przedsięwzięć określonych jako odnoszące się do opracowania oprogramowania Turborouter było realizowane zgodnie z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG, na podstawie przepisów wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r.

1.3.1. Przedsięwzięcie 40049 – Działania strategiczne w ramach transportu morskiego i logistyki (pierwsza wersja oprogramowania Turborouter)

Jeden z podprojektów przedsięwzięcia 40049 „Działania strategiczne w ramach transportu morskiego i logistyki”, doprowadził do opracowania pierwszej wersji prototypowego oprogramowania Turborouter. RBN sklasyfikowała całe przedsięwzięcie 40049 – „Działania strategiczne w ramach transportu morskiego i logistyki” w całości jako badania przemysłowe.

Zgodnie z punktem 14.1.(2) wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r. podstawowe badania przemysłowe zostały zdefiniowane jako „oryginalne prace teoretyczne lub doświadczalne, których celem jest doprowadzenie do nowego lub lepszego zrozumienia praw nauki i techniki, a które mogą znaleźć zastosowanie w sektorze przemysłowym lub w działalności określonego przedsiębiorstwa”.

⁽¹⁹⁾ W styczniu 1994 r. Urząd przyjął decyzję nr 4/94/COL w sprawie przyjęcia i publikacji zasad proceduralnych i merytorycznych w dziedzinie pomocy państwa („Wytyczne dotyczące zastosowania i interpretacji art. 61 i 62 Porozumienia EOG i art. 1 protokołu 3”). Rozdział 14 tych wytycznych dotyczy pomocy na badania i rozwój. W znacznym stopniu odpowiada to ramom wspólnotowym dotyczącym pomocy państwa na badania i rozwój. Decyzja ta została opublikowana w Dzienniku Urzędowym L 231 z 3.9.1994, str. 1 do 84 i w Suplemencie EOG nr 32 z 3.9.1994, str. 1.

Mimo że Turborouter stał się komercyjnym narzędziem programowym, Urząd uważa, iż środki RBN przyznane na podprojekt „Metody i narzędzia analityczne dla projektowania i obsługi zintegrowanych łańcuchów transportowych i logistycznych” w ramach przedsięwzięcia 40049, który doprowadził do opracowania pierwszego oprogramowania Turborouter, dotyczyły etapu prac badawczo-rozwojowych, które kwalifikuje się jako badania przemysłowe w rozumieniu wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r. Jak podkreślił Urząd w decyzji nr 60/06/COL, od momentu opracowania pierwszego oprogramowania w pierwszej fazie podprojektu już na początku roku 1996, oprogramowanie zostało udoskonalone i wprowadzone na rynek. Jednak wydaje się, że przyznanie pomocy na przedsięwzięcie nr 40049, którego rezultatem było, między innymi, opracowanie pierwszego oprogramowania Turborouter, nie może być na tej podstawie uznane, biorąc pod uwagę bliskość rynku, za wykraczające poza stadium badania przemysłowego, tak jak zostało ono sklasyfikowane przez RBN. Urząd nie ma podstaw do kwestionowania oceny RBN, stwierdzającej, że podprojekt „Metody i narzędzia analityczne dla projektowania i obsługi zintegrowanych łańcuchów transportowych i logistycznych” doprowadził do nowego lub lepszego zrozumienia praw nauki i techniki, które mogą znaleźć zastosowanie w sektorze przemysłowym, stanowiąc badania przemysłowe w rozumieniu wytycznych dotyczących badań i rozwoju z roku 1994.

Na przedsięwzięcie 40049, jako na badanie przemysłowe, RBN przyznała pomoc na kwotę odpowiadającą 43,8 % kosztów przedsięwzięcia. Ta intensywność jest niższa od maksymalnej intensywności pomocy dozwolonej na mocy wytycznych, zgodnie z którymi „poziom pomocy na podstawowe badania przemysłowe nie powinien przekraczać 50 % kosztów brutto przedsięwzięcia lub programu”.

Dla celów obliczenia intensywności pomocy na działania badawczo-rozwojowe, sekcja 14.5.1 wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r. przewiduje następujące koszty kwalifikowalne:

- koszty osobowe (personel badawczy, technicy, pozostały personel pomocniczy) obliczone jako suma całkowitej kwoty koniecznej do realizacji przedsięwzięcia;
- pozostałe koszty bieżące, obliczane w ten sam sposób (koszty materiałów, środków zaopatrzenia, itp.);
- narzędzia i wyposażenie, grunt i budynki;
- usługi doradcze i usługi równoważne, w tym zakupione prace badawcze, wiedza techniczna, patenty, itp.;
- dodatkowe koszty ogólne poniesione bezpośrednio w wyniku promowania przedsięwzięcia lub programu badawczo-rozwojowego”.

Zgodnie z informacjami dostarczonymi przez władze Norwegii koszty przedsięwzięcia brane pod uwagę przy określaniu udzielanej pomocy były objęte definicją kosztów kwalifikowalnych zamieszczoną w wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r. Sekcja 3 „Retningslinjer for Norges Forskningsråds behandling av brukerstyrte og næringsrettede prosjekter” odnosiła się do kosztów, które mogły zostać uznane za koszty kwalifikowalne przez RBN podczas oceny udzielania pomocy na badania i rozwój na rzecz danego przedsięwzięcia. Obejmowały one koszty osobowe (wynagrodzenie i koszty ubezpieczenia społecznego dla pracowników zatrudnionych przy pracach badawczo-rozwojowych, tzn. personelu badawczego, techników i personelu pomocniczego, związanych z przedsięwzięciem i niezbędnych do jego realizacji, zakup usług badawczo-rozwojowych (usługi doradcze i usługi równoważne), koszty operacyjne (w tym koszty materiałów i inne koszty operacyjne bezpośrednio związane z przedsięwzięciem i konieczne do jego realizacji), a także wyposażenie i narzędzia wykorzystywane jedynie do prac badawczo-rozwojowych. W związku z tym Urząd uważa opis kosztów kwalifikowanych za zgodny z definicją zawartą w wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r.

Przedsięwzięcie było realizowane wyłącznie przez instytut badawczy Marintek bez dodatkowego udziału czy współpracy ze strony prywatnych przedsiębiorstw na tym etapie prac badawczo-rozwojowych.

Jak już wspomniano w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, ani wytyczne dotyczące badań i rozwoju z 1994 r., ani też przepisy dotyczące programu pomocy „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe” nie zawierają pisemnego zobowiązania do rozpowszechniania wyników badań. Tak więc, nawet jeśli zarzut skarżącego dotyczący tego, że wyniki badań nie były rozpowszechniane i że instytut badawczy Marintek uzyskał prawa własności do sprzedaży programu byłby prawdziwy, nie stanowiłoby to naruszenia przepisów wytycznych dotyczących badań i rozwoju, obowiązujących w czasie gdy przyznawano pomoc.

Z tego powodu Urząd uważa, że udzielenie pomocy na przedsięwzięcie 40049 wchodzi w zakres programu pomocy „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”, zmienionego na podstawie rozdziału 14 wytycznych Urzędu dotyczących badań i rozwoju z 1994 r. Pomoc została więc udzielona zgodnie z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG.

1.3.2. Przedsięwzięcia dotyczące dalszego wykorzystania oprogramowania Turborouter

1.3.2.1. Wątpliwości Urzędu wyrażone w decyzji nr 60/06/COL

W 2000 r. RBN wydała zgodę na udzielenie pomocy na rzecz trzech przedsięwzięć badawczo-rozwojowych, które dotyczyły wykorzystania oprogramowania Turborouter i dalszych prac nad tym oprogramowaniem. Były to następujące przedsięwzięcia: 138811 „AlgOpt”, 144265 „Shiplog II” i 144214 „Biblioteka procedur optymalizacji na potrzeby opracowania harmonogramu przejazdów morskich”.

W decyzji nr 60/06/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Urząd wyraził wątpliwości co do sklasyfikowania przedsięwzięć badawczo-rozwojowych jako badania przedkonkurencyjne, a także co do klasyfikacji poszczególnych części każdego z przedsięwzięć w ramach każdej kategorii badań. Ponadto Urząd miał wątpliwości co do tego, czy przestrzegane były poziomy intensywności pomocy i czy finansowanie przedsięwzięć odbywało się zgodnie z zapisami wytycznych z 1994 r. dotyczących badań i rozwoju, a także z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG. Urząd miał wątpliwości co do tego, czy wkłady finansowe uczestników prywatnych, w większości wypłacane w formie niepieniężnej, rzeczywiście odpowiadały godzinom pracy nad przedsięwzięciami badawczo-rozwojowymi, czy też przeciwnie, pokrywały one koszty operacyjne danych przedsiębiorstw.

1.3.2.2. Obowiązujące przepisy wytycznych dotyczących badań i rozwoju

RBN sklasyfikowała wszystkie trzy przedsięwzięcia jako przedkonkurencyjne działania rozwojowe. Punkt 14.1 ust. 2 wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r. rozróżnia trzy kategorie badań: badania podstawowe, podstawowe badania przemysłowe oraz stosowane prace badawczo-rozwojowe. Stosowane prace badawczo-rozwojowe odpowiadają koncepcji badań przedkonkurencyjnych używanej od czasu przyjęcia wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r. Zgodnie z tym zapisem badania stosowane „obejmują badanie lub prace doświadczalne oparte na rezultatach podstawowych badań przemysłowych, prowadzone w celu zdobycia nowej wiedzy, co pozwoli na osiągnięcie konkretnych praktycznych celów, takich jak stworzenie nowych produktów, procesów produkcji lub usług. Normalnie można uznać, że kończą się one wraz ze stworzeniem pierwszego prototypu”. Za działania rozwojowe uważa się „prace oparte na badaniach stosowanych, mające na celu stworzenie nowych lub znacznie ulepszonych produktów, procesów produkcyjnych lub usług, aż do zastosowania przemysłowego lub wykorzystania handlowego, ale nieobejmujące tych dwóch ostatnich etapów”.

Sekcja 14.4 wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r. określa dozwolone poziomy intensywności pomocy. „Intensywność pomocy możliwa do przyjęcia jest każdorazowo oceniana przez Urząd Nadzoru EFTA. Przy dokonywaniu oceny bierze się pod uwagę charakter przedsięwzięcia lub programu, związane z nim ryzyko techniczne lub finansowe, ogólne względy polityczne dotyczące konkurencyjności przemysłu europejskiego, a także ryzyko zakłócenia konkurencji oraz wpływ na wymianę handlową między Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG. Ogólna ocena tych rodzajów ryzyka prowadzi Urząd Nadzoru EFTA do stwierdzenia, że podstawowe badania przemysłowe mogą kwalifikować się do wyższego poziomu pomocy niż jest to możliwe w odniesieniu do badań stosowanych i działań rozwojowych, które są ściślej związane z wprowadzeniem wyników prac badawczo-rozwojowych na rynek i, w przypadku udzielenia pomocy, mogą tam łatwiej doprowadzić do zakłócenia konkurencji i wymiany handlowej”. Biorąc pod uwagę te czynniki, wytyczne dotyczące badań i rozwoju z 1994 r. określają, że poziom pomocy na podstawowe badania przemysłowe nie może być wyższy niż 50 % kosztów brutto przedsięwzięcia, stanowiąc ponadto, że w miarę wzrostu możliwości wykorzystania wyników dofinansowywanych prac na rynku, poziom pomocy powinien się obniżać. Dopiero w wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1996 r. dozwolona intensywność brutto pomocy na przedkonkurencyjne działania rozwojowe została określona na 25 % kosztów kwalifikowalnych.

1.3.2.3. Ocena, czy pomoc została udzielona zgodnie z wytycznymi dotyczącymi badań i rozwoju i czy pomoc została wykorzystana niewłaściwie

a) Klasyfikacja przedkonkurencyjnych działań rozwojowych

Jak wspomniano powyżej i szczegółowo wyjaśniono w decyzji nr 60/06/COL, Urząd wyraził wątpliwości co do sklasyfikowania przedsięwzięcia 138811 „AlgOpt”, przedsięwzięcia 144265 „Shiplog II” i przedsięwzięcia 144214 „Biblioteka procedur optymalizacji na potrzeby opracowania harmonogramu przewozów morskich” jako przedkonkurencyjne działania rozwojowe.

W swojej decyzji nr 60/06/COL Urząd wyraził wątpliwości co do różnicy między przedkonkurencyjną fazą produktu a końcowym produktem handlowym w odniesieniu do tego typu przedsięwzięć informatycznych. Władze Norwegii nie wyjaśniły, na czym ta różnica powinna polegać. Podkreśliły jednak, że klasyfikacja przedsięwzięć była oparta na dogłębnej ocenie przedsięwzięć, dokonanej zgodnie z procedurami RBN i wytycznymi dotyczącymi oceny przedsięwzięć. Zgodnie z przekazanymi informacjami wytyczne te zawierają przepisy zawarte w wytycznych Urzędu dotyczących badań i rozwoju.

RBN wyjaśniła, że istnieje wewnętrzny system zapewnienia jakości działalności RBN, pod nazwą DOKSY. DOKSY obejmuje szeroką dokumentację wytycznych, procedur i praktyk stosowanych przez RBN. Jednym z tych dokumentów są wytyczne służące do określenia intensywności pomocy w odniesieniu do wybranych przedsięwzięć. Ten wewnętrzny dokument, DOKSY-5-6-1-4-IE, pod nazwą „Støtteandel etter EØS-bestemmelser” (intensywność pomocy zgodnie z zasadami EOG) jest odpowiednikiem wytycznych Urzędu dotyczących badań i rozwoju. W dokumencie stosuje się definicje i odpowiednie poziomy intensywności pomocy zgodnie z definicją poszczególnych etapów prac badawczo-rozwojowych zawartą w wytycznych Urzędu dotyczących badań i rozwoju. Ocena i klasyfikacja wszystkich przedsięwzięć, które otrzymały pomoc od RBN, opiera się na wytycznych DOKSY.

Po roku 1999 wszystkie przedsięwzięcia, poza oceną w oparciu o DOKSY-5-6-1-4-IE, były dodatkowo oceniane przy użyciu systemu komputerowego „Provis”, który został opisany w dokumencie Doksy nr 5-6-1-2-EE „Prosjektvurdering i Provis”. W systemie Provis każde przedsięwzięcie jest oceniane na podstawie jedenastu różnych aspektów⁽²⁰⁾. Dla każdego aspektu Provis przewiduje kilka kryteriów i cech charakterystycznych, stosowanych dla stwierdzenia, w jakim stopniu dane przedsięwzięcie jest zgodne z tymi aspektami. Jednym

z najważniejszych aspektów, odnoszącym się do kategorii badań, jest zakres badania.

W opisie zawartym we wskazówkach dotyczących oceny zakresu badań prowadzonych w ramach przedsięwzięcia zawartych w dokumencie Doksy nr 5-6-1-2-IE podkreśla się, że „Zakres badania wskazuje, w jakim stopniu przedsięwzięcie stanowi źródło nowej wiedzy”. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez RBN, kryterium to jest bezpośrednio związane z opisem zawartym w wytycznych dotyczących badań i rozwoju, w których istnieje wymóg, by działalność miała „na celu uzyskanie nowej wiedzy”.

RBN poinformowała Urząd, że ocena przedsięwzięć była prowadzona całkowicie zgodnie z procedurami RBN i wytycznymi dotyczącymi oceny przedsięwzięć, a w szczególności w oparciu o wymogi określone w wewnętrznych dokumentach Doksy i Provis, zgodnie z wytycznymi dotyczącymi badań i rozwoju.

Na podstawie informacji przedstawionych zarówno przed, jak i w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego, Urząd nie był w stanie stwierdzić nieprawidłowości w zarządzaniu przedsięwzięciami lub w ich ocenie. Z uwagi na brak przekonujących dowodów w tym zakresie, a także w świetle wyżej opisanych procedur i profesjonalizmu personelu pracującego dla RBN, Urząd nie ma podstaw do stwierdzenia, że nieprawidłowo zakwalifikował on przedsięwzięcia jako badania przedkonkurencyjne.

b) Udział przedsiębiorstw będących beneficjentami i intensywność pomocy

Władze Norwegii wyjaśniły dane liczbowe dotyczące finansowania przedsięwzięć, jak wspomniano wyżej w sekcji 4.1.2 niniejszej decyzji.

W swojej decyzji nr 60/06/COL w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego Urząd wyraził wątpliwości co do udziału przedsiębiorstw uczestniczących w przedsięwzięciach badawczych. Jego zdaniem logiczne wydaje się założenie, że większa część prac była wykonywana przez personel zatrudniony w instytucie Marintek, z czego w zasadzie powinno wynikać, że udział pracowników przedsiębiorstw żeglugowych uczestniczących w przedsięwzięciach, będących użytkownikami końcowymi oprogramowania, prawdopodobnie byłby związany z określeniem potrzeb użytkowników i/lub przeprowadzaniem testów. W związku z tym Urząd wyraził wątpliwość co do tego, czy kwota całkowitych kosztów przedsięwzięcia nie została zawyżona w celu uzyskania w ten sposób większej kwoty środków publicznych.

⁽²⁰⁾ Wytyczne do oceny przedsięwzięć w systemie Provis uwzględniają kilka aspektów przedsięwzięcia: (i) ogólną jakość przedsięwzięcia, (ii) ocenę przedsięwzięcia w oparciu o ważne kryteria, takie jak stopień innowacyjności, poziom i zakres badań, aspekt międzynarodowy, wartość ekonomiczna, efekt społeczno-ekonomiczny, ryzyko, (iii) efekt wsparcia, (iv) znaczenie dla programu i dla dziedziny wiedzy, a także (v) kwalifikowalność.

Władze Norwegii przekazały Urzędowi kopie sprawozdań dotyczących wniosków o zwrot kosztów, które przedsiębiorstwa uczestniczące w przedsięwzięciach musiały przedstawiać Urzędowi trzy razy do roku, w których szczegółowo wykazane są koszty przedsięwzięcia, w tym weryfikacja zaangażowanych osób, liczba godzin przepracowanych przez każdą z tych osób, a także koszty za godzinę pracy, obciążające rachunek przedsięwzięcia. Zgodnie z wyjaśnieniami przekazanymi przez władze Norwegii, sprawozdania te są podpisywane przez osobę odpowiedzialną za przedsięwzięcie, a następnie sprawdzane i podpisywane przez biegłego rewidenta na koniec roku. Urząd nie ma podstaw do kwestionowania prawdziwości tych sprawozdań, które stanowiły podstawę do przyznania przedsiębiorstwom będącym beneficjentami określonych kwot pomocy na badania i rozwój.

Wprawdzie można by argumentować, że byłoby celowe wprowadzenie pewnych procedur kontrolnych w trakcie przedsięwzięć badawczych celem weryfikacji prawidłowości tych zestawień wydatków, Urząd uważa jednak, że RBN prawidłowo zastosowała przepisy wytycznych dotyczących badań i rozwoju z 1994 r., które nie wymagają przeprowadzenia jakichkolwiek dalszych kontroli.

1.4. Wniosek

Na podstawie powyższej oceny Urząd uważa, że udzielenie pomocy na wyżej wymienione przedsięwzięcia badawczo-rozwojowe zostało dokonane zgodnie z przepisami istniejącego programu pomocy „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”, który był zgodny z obowiązującymi wytycznymi dotyczącymi badań i rozwoju. W trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego Urząd nie był w stanie stwierdzić, że beneficjenci pomocy na badania i rozwój na rzecz przedsięwzięcia 40049 „Działania strategiczne w ramach transportu morskiego i logistyki”, przedsięwzięcia 138811 „AlgOpt”, przedsięwzięcia 144265 „Shiplog II” i przedsięwzięcia 144214 „Biblioteka procedur optymalizacji na potrzeby opracowania harmonogramu przewozów morskich”

korzystali z pomocy niezgodnie z programem lub z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG.

Ponieważ przedsięwzięcia otrzymały pomoc państwa w ramach programu pod nazwą „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”, a nie pomoc indywidualną, nie ma potrzeby oceniania, czy pomoc ta byłaby zgodna, gdyby była przyznana poza ramami tego programu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Urząd Nadzoru EFTA podjął decyzję o zamknięciu formalnego postępowania wyjaśniającego wszczętego na mocy art. 1 ust. 2 w części I protokołu 3 do Porozumienia o nadzorze i trybunale, w sprawie pomocy na badania i rozwój udzielonej przez Radę ds. Badań Naukowych Norwegii w związku z opracowaniem oprogramowania Turborouter, ponieważ pomoc ta została udzielona zgodnie z istniejącym programem pomocy „Przemysłowe programy badawczo-rozwojowe”, zgodnym z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG i z wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa na badania i rozwój.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Norwegii.

Artykuł 3

Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 kwietnia 2007 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Bjørn T. GRYDELAND
Przewodniczący

Kurt JÄGER
Członek Kolegium

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 155/07/COL

z dnia 3 maja 2007 r.

w sprawie pomocy państwa przyznanej w związku z art. 3 norweskiej ustawy o zwrocie podatku od wartości dodanej (VAT) (Norwegia)

URZĄD NADZORU EFTA ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾, w szczególności jego art. 61–63 oraz protokół 26,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy Państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości ⁽³⁾, w szczególności jego art. 24,

UWZGLĘDNIAJĄC art. 1 ust. 2 części I oraz art. 4 ust. 4, art. 6, art. 7 ust. 5, art. 10 i 14 części II protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale,

UWZGLĘDNIAJĄC Wytyczne Urzędu ⁽⁴⁾ w sprawie stosowania i wykładni art. 61 i 62 Porozumienia EOG,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję Urzędu z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie przepisów wykonawczych, o których mowa w art. 27 części II protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale,

UWZGLĘDNIAJĄC decyzję Urzędu nr 225/06/COL z dnia 19 lipca 2006 r. o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w odniesieniu do art. 3 norweskiej ustawy o zwrocie podatku od wartości dodanej (VAT) ⁽⁵⁾,

PO WEZWANIU Norwegii i zainteresowanych stron do przedstawienia uwag dotyczących tej decyzji oraz uwzględniając uwagi władz norweskich,

⁽¹⁾ Zwany dalej Urzędem.

⁽²⁾ Zwane dalej Porozumieniem EOG.

⁽³⁾ Zwane dalej Porozumieniem o Nadzorze i Trybunale.

⁽⁴⁾ Wytyczne w sprawie stosowania i wykładni art. 61 i 62 Porozumienia EOG oraz art. 1 protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale, przyjęte i wydane przez Urząd Nadzoru EFTA dnia 19 stycznia 1994 r., opublikowane w Dz.U. L 231 z 1994, Suplement EOG nr 32 z 3.9.1994, ostatnio zmienione dnia 7 lutego 2007 r., zwane dalej Wytycznymi w sprawie pomocy państwa.

⁽⁵⁾ Opublikowanej w Dz.U. C 305 z dnia 14.12.2006 i Suplementie EOG nr 62 z dnia 14.12.2006, str. 1.

I. FAKTY

1. Procedura

Pismem z dnia 16 października 2003 r. do Urzędu wniesiono skargę, w której podniesiono zarzut, że szczególny rodzaj szkół, które świadczą wyspecjalizowane usługi dla sektora wydobywania ropy i gazu spod dna morskiego (eng. *off-shore*) i konkurują ze stroną skarżącą, otrzymuje pomoc państwa w drodze zwrotu podatku naliczonego przewidzianego w art. 3 ustawy o zwrocie podatku od wartości dodanej ⁽⁶⁾. Szkoły gminne świadczące pewne usługi edukacyjne zwolnione z VAT i konkurujące z innymi przedsiębiorstwami otrzymują zwrot naliczonego VAT zapłaconego w związku z zakupem towarów i usług związanych z usługami świadczonymi w celach komercyjnych, do którego to zwrotu prywatni konkurenci nie są uprawnieni. Urząd otrzymał i zarejestrował pismo dnia 20 października 2003 r. (nr dok. 03-7325 A).

Po długiej wymianie korespondencji ⁽⁷⁾, pismem z dnia 19 lipca 2006 r. (nr zdarzenia 363440) Urząd poinformował władze norweskie, że podjął decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 4 w części II protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale w odniesieniu do art. 3 norweskiej ustawy o zwrocie podatku od wartości dodanej (VAT) decyzją nr 225/06/COL.

Władze norweskie przekazały uwagi do tej decyzji pismem z dnia 18 września 2006 r. (nr zdarzenia 388922).

Decyzję Urzędu nr 225/06/COL opublikowano w *Dzienniku Urzędowym UE* C 305 z dnia 14 grudnia 2006 r. i Suplementie EOG nr 62 z tego samego dnia. Po tej publikacji osoby trzecie nie wniosły żadnych dodatkowych.

2. Ramy prawne dotyczące podatku VAT i zwrotu VAT w Norwegii

Ustawa o zwrocie podatku VAT weszła w życie dnia 1 stycznia 2004 r. celem złagodzenia zakłóceń konkurencji wynikających z ustawy o VAT.

⁽⁶⁾ Ustawa nr 108 z dnia 12 grudnia 2003 r. o zwrocie podatku VAT władzom lokalnym i regionalnym (nor. *Lov om kompensasjon av merverdiavgift for kommuner, fylkeskommuner mv*); zwana dalej „ustawą o zwrocie podatku VAT”.

⁽⁷⁾ Dalsze szczegółowe informacje znajdują się w decyzji Urzędu nr 225/06/COL, opublikowanej w Dz.U. C 305 z dnia 14.12.2006.

VAT jest podatkiem konsumpcyjnym zakładającym zastosowanie podatku w kwocie dokładnie proporcjonalnej do ceny dostarczanych towarów i świadczonych usług, niezależnie od liczby transakcji mających miejsce w procesie produkcji lub dystrybucji przed etapem, na którym podatek ten jest ostatecznie nałożony na ostatecznego klienta.

Główną zasadą jest, że osoba zajmująca się handlem lub prowadzeniem działalności gospodarczej, która podlega rejestracji jako płatnik podatku VAT (zwana dalej „osobą podlegającą opodatkowaniu”), oblicza i płaci podatek od sprzedaży towarów i usług ujętych w ustawie o VAT ⁽¹⁾ i może potrącić podatek naliczony od towarów i usług wykorzystywanych w przedsiębiorstwie od podatku należnego nakładanego na sprzedaż ⁽²⁾. Tym samym system VAT nakłada podatek na wszystkie towary i usługi wszystkich osób podlegających opodatkowaniu na równej zasadzie. Ta neutralność jest jedną z głównych cech systemu VAT.

Jednakże art. 5, 5a i 5b w rozdziale I ustawy o VAT wyłącza niektóre transakcje z zakresu stosowania ustawy o VAT: sprzedaż realizowana przez niektóre instytucje, organizacje, itd. ⁽³⁾, zbywanie i wynajem nieruchomości lub praw do nieruchomości, świadczenie niektórych usług, między innymi świadczenie usług zdrowotnych i usług związanych ze zdrowiem, usług socjalnych, usług edukacyjnych, usług finansowych, usług związanych ze sprawowaniem władzy publicznej, usług w formie prawa do uczęszczania do teatru, opery, baletu, kina i cyrku, chodzenia na wystawy w galeriach i muzeach, usług loteryjnych, usług związanych z wydawaniem posiłków w stołówkach szkolnych i studenckich, itd. ⁽⁴⁾.

Z powyższego wynika, że każda osoba podlegająca opodatkowaniu, która dostarcza towary i świadczy usługi objęte wyłączeniem spod ustawy o VAT, płaci podatek naliczony związany z kupowanymi przez nią towarami i usługami, ale nie może odliczyć tego podatku naliczonego od swojego zobowiązania podatkowego, ponieważ w przypadku takich zakupów ta osoba podlegająca opodatkowaniu jest konsumentem końcowym.

Konsekwencją powyższego zwolnienia jest to, że dostawcy zwolnionych z podatku towarów i usług muszą płacić podatek

naliczony od towarów i usług, które kupują jako konsumenci końcowi (bez możliwości obciążenia podatkiem należnym ostatecznego konsumenta). Ta logiczna konsekwencja zwolnień z VAT spowodowała jednak zakłócenie na innych poziomach. Podmioty publiczne, tak jak inne zintegrowane przedsiębiorstwa zwolnione z podatku, uzyskują zachętę do pozyskiwania wewnętrznego ⁽⁵⁾ zamiast pozyskiwać je na rynku. W celu stworzenia systemu bez jakichkolwiek szczególnych zachęt do wytwarzania towarów i usług z wykorzystaniem własnych zasobów, w odróżnieniu od ich pozyskiwania od podmiotów zewnętrznych, władze norweskie przyjęły ustawę o zwrocie podatku VAT.

Artykuł 2 ustawy o zwrocie podatku VAT podaje wyczerpujący wykaz podmiotów objętych tą ustawą:

- a) władze lokalne i regionalne prowadzące działalność lokalną lub regionalną, w których organem nadrzędnym jest rada gminna, rada regionalna lub inna rada podlegająca ustawie o samorządzie terytorialnym ⁽⁶⁾ lub innemu specjalnemu aktowi prawnemu dotyczącemu samorządu terytorialnego;
- b) przedsiębiorstwa międzygminne utworzone zgodnie z ustawą o samorządzie terytorialnym lub innym specjalnym aktem prawnym dotyczącym samorządu terytorialnego;
- c) prywatne przedsiębiorstwa lub organizacje nienastawione na osiągnięcie zysku, o ile świadczą one usługi zdrowotne, edukacyjne lub socjalne, które należą do ustawowych obowiązków władz lokalnych lub regionalnych;
- d) zakłady opieki dziennej wymienione w art. 6 ustawy o opiece dziennej ⁽⁷⁾;
- e) wspólna rada parafialna (nor. *Kirkelig fellesråd*).

Z art. 3 w związku z art. 4 ust. 2 ustawy o zwrocie podatku VAT wynika, że państwo norweskie zwraca podatek naliczony płacony przez osoby podlegające opodatkowaniu objęte ustawą o zwrocie podatku VAT, gdy kupują one towary i usługi od innych osób objętych opodatkowaniem, w przypadku gdy nie mają prawa do odliczenia podatku naliczonego, ponieważ są zwolnione z podatku na podstawie ustawy o VAT ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ Artykuł 10 ust. 1 w rozdziale III ustawy o VAT. W tym względzie patrz rozdział IV w związku z rozdziałem I ustawy o VAT.

⁽²⁾ Artykuł 21 w rozdziale VI ustawy o VAT.

⁽³⁾ Mowa o art. 5 ustawy o VAT, na podstawie którego sprzedaż realizowana przez niektóre podmioty, takie jak muzea, teatry, stowarzyszenia nienastawione na osiągnięcie zysku, itp. jest zwolniona z VAT. Artykuł 5 ust. 2 ustawy o VAT stanowi, że Ministerstwo Finansów może wydać rozporządzenia ograniczające lub uzupełniające przepisy pierwszego podrozdziału i zastrzec, że przedsiębiorstwa, o których mowa w pierwszym podrozdziale pkt 1f), jednak naliczają i płacą podatek należny, jeżeli zwolnienie powoduje znaczące zakłócenie konkurencji w stosunku do innych, zarejestrowanych jako płatnicy przedsiębiorstw, które dostarczają ekwiwalentne towary lub świadczą ekwiwalentne usługi.

⁽⁴⁾ Patrz art. 5b ustawy o VAT.

⁽⁵⁾ Pozyskania wewnętrznego nie uznaje się za transakcję podlegającą opodatkowaniu podatkiem VAT.

⁽⁶⁾ Ustawa nr 107 z dnia 25 września 1992 r. o samorządzie terytorialnym (nor. *Lov om kommuner og fylkeskommuner*).

⁽⁷⁾ Ustawa nr 64 z dnia 17 czerwca 2005 r. o zakładach opieki dziennej (nor. *Lov om barnehager*).

⁽⁸⁾ Bardziej szczegółowe wyjaśnienia dotyczące funkcjonowania systemu VAT w Norwegii znajdują się w sekcji I.2 „Legal framework on VAT and VAT Compensation in Norway” [Ramy prawne dotyczące podatku VAT i zwrotu VAT w Norwegii] decyzji nr 225/06/COL, str. 2.

3. Wątpliwości Urzędu wyrażone w decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego

W decyzji nr 225/06/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w odniesieniu do art. 3 ustawy o zwrocie podatku VAT, Urząd stwierdził początkowo, że zwrot podatku naliczonego przewidziany w art. 3 ustawy o zwrocie podatku VAT stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

Urząd uznał, że zwrot przyznawany na mocy ustawy o zwrocie podatku VAT jest przyznawany przez państwo z zasobów państwowych, z budżetu państwa. W opinii Urzędu dla takiej oceny nie miało znaczenia to, czy państwowe koszty tego zwrotu na poziomie centralnym są równoważone zmniejszeniem środków przekazywanych władzom lokalnym i regionalnym.

Urząd uznał również, że w stopniu, w jakim władze norweskie zwracają podatek naliczony nakładany na zakupy towarów i usług przedsiębiorstwom niepodlegającym VAT, a objętym art. 2 ustawy o zwrocie podatku VAT, władze norweskie przyznają tym przedsiębiorstwom korzyść ekonomiczną.

Oceniając selektywność rozwiązania, Urząd wyraził wątpliwość dotyczącą tego, czy zwrot VAT, który według Urzędu stanowi środek w istotnym zakresie selektywny, może być uzasadniony charakterem i logiką systemu VAT, tj. czy spełnia on cele właściwe systemowi VAT lub czy ma służyć osiągnięciu innych celów, zewnętrznych w stosunku do systemu VAT. Zgodnie z wyjaśnieniami przekazanymi przez władze norweskie wprowadzenie ustawy o zwrocie podatku VAT miało na celu ułatwienie i umożliwienie osobom podlegającym opodatkowaniu objętym ustawą o zwrocie podatku VAT dokonywania wyboru między pozyskiwaniem wewnętrznym a nabywaniem na zewnątrz towarów i usług podlegających VAT. Urząd miał wątpliwości, czy można stwierdzić, że taki cel wiąże się z charakterem i logiką samego systemu VAT, która zakłada podatek od konsumpcji. Wstępny pogląd Urzędu był taki, że zwrot VAT nie był częścią systemu VAT, stworzonego w 1970 r., ale oddzielnym środkiem, wprowadzonym później, w celu wyeliminowania niektórych zakłóceń spowodowanych przez system VAT.

Urząd zwrócił uwagę, że pomimo złagodzenia zakłóceń odnoszących się do zakupów komunalnych zwrot VAT spowodował zakłócenie konkurencji między przedsiębiorstwami prowadzącymi identyczną działalność gospodarczą w sektorach zwolnionych z VAT.

Urząd przypomniał, że w zasadzie beneficjenci programu zwrotu VAT mogą uzyskać zwrot naliczonego podatku VAT po spełnieniu warunków programu, bez względu na to, czy pomoc skierowana do podmiotów gospodarczych w tych sektorach będzie miała wpływ na wymianę handlową. Niektóre sektory objęte ustawą o zwrocie podatku VAT są częściowo lub całkowicie otwarte na konkurencję na całym terytorium EOG. Pomoc przyznana przedsiębiorstwom w tych sektorach może zatem mieć wpływ na wymianę handlową między Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG. Urząd musiał ocenić program jako taki, a nie jego zastosowanie do każdego

indywidualnego sektora objętego tym programem. W oparciu o orzecznictwo Urząd przyjął wstępny wniosek, że ustawa o zwrocie podatku VAT, będąc powszechnym programem ogólnokrajowym, może mieć wpływ na wymianę handlową między Umawiającymi się Stronami.

Wreszcie Urząd wyraził wątpliwości, czy zwrot podatku naliczonego można uznać za zgodny z zasadami pomocy państwa określonymi w Porozumieniu EOG w wyniku zastosowania któregośkolwiek z wyjątków przewidzianych na mocy art. 61 ust. 2 i 3 wspomnianego porozumienia. Ponadto pomimo że pomoc można potencjalnie, w pewnych sytuacjach, uznać za zgodną na mocy odstępstwa przewidzianego w art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG, Urząd wyraził wstępny pogląd, że postanowienie to nie uzasadnia zgodności ustawy o zwrocie podatku VAT jako programu pomocy.

4. Uwagi władz norweskich

Pismem z dnia 18 września 2006 r. (nr zdarzenia 388922) władze norweskie przedłożyły uwagi do decyzji Urzędu o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego. Uwagi były podzielone na trzy sekcje:

4.1. Struktura programu zwrotu podatku VAT

Władze norweskie wyjaśniły, że VAT jest podatkiem powszechnym, który z zasady ma zastosowanie do wszelkiej działalności komercyjnej związanych z produkcją i dystrybucją towarów oraz świadczeniem usług. Podatek VAT zapłacony w związku z wydatkami może być odzyskany jedynie, o ile płatnik podatku świadczy usługi podlegające VAT. Zgodnie z obecnymi zasadami dotyczącymi VAT, większość rodzajów działalności w sektorze komunalnym nie podlega VAT:

„Działalność gmin zasadniczo nie jest objęta systemem VAT. Podstawowe działania gmin, takie jak usługi zdrowotne, usługi edukacyjne i usługi socjalne nie podlegają podatkowi VAT. Działalność gospodarcza, w którą gminy są zaangażowane jako »organy publiczne« znajduje się poza zakresem VAT. Tym samym VAT zapłacony przez gminy w odniesieniu do działalności zwolnionej z podatku lub niepodlegającej opodatkowaniu stanowi koszt, którego nie można odliczyć. Można go nazwać »ukrytym kosztem VAT«. Można go również postrzegać jako nieprawidłowość systemu VAT. Jako że w systemie VAT ma obowiązywać zasada neutralności, traktowanie gmin w ujęciu podatku VAT może zakłócać konkurencję. Z uwagi na fakt, że gminy nie mogą odzyskać naliczonego podatku VAT związanego z zakupami od sektora prywatnego, może to powodować, że organy publiczne będą negatywnie nastawione do wewnętrznego pozyskiwania usług podlegających VAT w porównaniu ze zlecaniem ich na zewnątrz w sektorze prywatnym.”

Rekompensując gminom podatek naliczony od wszystkich towarów i usług, władze norweskie uzasadniały, że celem powszechnego programu zwrotu podatku VAT jest stworzenie równych warunków konkurencji przy wewnętrznym pozyskiwaniu towarów i usług przez podmioty publiczne oraz przy pozyskiwaniu ich z zewnątrz:

„Podatek VAT nie będzie już zakłócać czynnikiem wpływającym na decyzje władz komunalnych związane z dokonywaniem wyboru między wewnętrznym pozyskiwaniem usług a zakupem usług podlegających VAT od podmiotów sektora prywatnego. [...] Dlatego też neutralność można uznać za cel przypisany programowi zwrotu podatku VAT.”

Władze norweskie podkreśliły pogląd wyrażony już we wstępnej fazie badania, że program zwrotu podatku VAT nie stanowi środka pomocy dla przedsiębiorstw objętych art. 2 ustawy o zwrocie podatku VAT. Powodem takiego stwierdzenia jest to, że w momencie wprowadzania powszechnego programu zwrotu podatku VAT w 2004 r. środki dla gmin przewidziane w rocznym budżecie fiskalnym zostały odpowiednio pomniejszone o oczekiwaną kwotę zwróconego podatku naliczonego. Dlatego też program zwrotu VAT nie miał żadnego wpływu na dochody władz. Tym samym system można określić jako system samofinansujący się poprzez przeniesienie kosztu zwrotu/rekompensaty na gminy.

4.2. Pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG

W piśmie z dnia 18 września 2006 r. władze norweskie wyraziły swój sprzeciw wobec oceny Urzędu, który uznał, że ustawa o zwrocie podatku VAT stanowi pomoc państwa z następujących powodów:

Korzyść ekonomiczna

Władze norweskie uważają, że niesłuszne jest uznanie zwrotu VAT za „korzyść”, która polega na zwolnieniu przedsiębiorstw z obciążeń ponoszonych przez nie w normalnym trybie poprzez swoje budżety. Ponieważ gminy same finansują program zwrotu podatku VAT poprzez zmniejszenie dotacji ogólnych, nie występuje żadna faktyczna ekonomiczna pomoc. Program zwrotu VAT nie oznacza ani żadnej redukcji kwoty podatku ani żadnego rodzaju odroczenia podatku. W konsekwencji, według władz norweskich, błędem jest porównywanie programu zwrotu VAT do środków, które oznaczają rzeczywiste obniżenie obciążenia podatkowego odbiorcy pomocy.

Selektywność

Zakres ustawy o zwrocie podatku VAT jest określony pozytywnie, jako że jedynie osoby prawne objęte art. 2 ustawy mogą uzyskać zwrot podatku naliczonego związanego z zakupami.

Selektywny środek podatkowy może jednak być uzasadniony ze względu na charakter lub powszechność danego systemu podatkowego. Władze norweskie uznały, że Urząd, twierdząc że zwrot VAT nie jest częścią systemu VAT, odrzucił ich argument, że zwrot VAT można uznać za zgodny z charakterem i logiką systemu VAT. Władze norweskie wyraziły sprzeciw wobec tego podejścia, odwołując się do rozdziału 17B.3.1 i nast. Wytycznych Urzędu w sprawie pomocy państwa, gdzie analizuje się

różne aspekty środków różnicujących. Uznały, że zwrot VAT jest uzasadniony charakterem i powszechnością danego systemu podatkowego i odwołały się do rozdziału 17B.3.4 Wytycznych w sprawie pomocy państwa „Zastosowanie zasad pomocy państwa do środków związanych z bezpośrednim opodatkowaniem przedsiębiorstw”. Podstawową zasadą jest to, że system VAT powinien być neutralny i niedyskryminacyjny. Według władz norweskich neutralność może być zatem postrzegana jako cecha charakterystyczna systemu VAT. Neutralność, będąca cechą charakterystyczną systemu VAT, jest również celem przypisanym systemowi zwrotu VAT. Dlatego też władze norweskie uważały, że sprawiedliwe jest uznanie programu zwrotu podatku VAT za zgodny z charakterem i logiką samego systemu VAT.

Ponadto władze norweskie zwróciły uwagę, że w przypadku gdyby program zwrotu podatku VAT miał być stopniowo wycofywany, wystąpiłoby ponownie zakłócenie konkurencji wynikające z systemu VAT: „Fakt, że gminy nie mogą odzyskać naliczonego VAT związanego z zakupami zakłócałby byłby czynnikiem wpływającym na decyzje władz komunalnych związane z wyborem między wewnętrznym pozyskiwaniem usług a zakupem usług podlegających VAT od podmiotów sektora prywatnego.”

Władze norweskie zwróciły uwagę, że w celu złagodzenia zakłóceń konkurencji wynikających z systemu VAT tzw. komisja Rattsø oceniła kilka możliwych środków, zanim zdecydowała, że najbardziej odpowiedni będzie program zwrotu podatku VAT ⁽¹⁾. Jednym z możliwych środków, które oceniła komisja, było rozszerzenie prawa gmin do odliczania naliczonego VAT. Innym ewentualnym środkiem było objęcie gmin opodatkowaniem VAT na zasadach ogólnych. Komisja Rattsø nie zdecydowała się na rozszerzenie prawa gmin do odliczania naliczonego VAT, ponieważ taki środek naruszałby zasadę, że VAT jest podatkiem powszechnym. Wzięto również pod uwagę to, że środek ten mógłby spowodować presję ze strony innych grup. Komisja Rattsø nie wybrała również rozwiązania, aby gminy podlegały opodatkowaniu VAT na zasadach ogólnych. Oprócz innych czynników Komisja wskazała, że ponieważ wiele usług świadczonych przez gminy jest świadczonych bezpłatnie, brak jest podstawy wyliczenia podatku VAT:

„Oba rozwiązania, tj. rozszerzenie praw gmin do odliczania podatku oraz objęcie gmin opodatkowaniem VAT na zasadach ogólnych, mieściłyby się w ramach systemu VAT. Zamyśl tych środków, tj. złagodzenie zakłóceń konkurencji wynikających z systemu VAT, byłby jednak dokładnie ten sam, jak w przypadku programu zwrotu VAT. Co więcej w sensie ekonomicznym nie ma żadnej różnicy między programem zwrotu a rozszerzeniem prawa gmin do odliczania podatku naliczonego. Dlatego też Ministerstwo uważa, że sama struktura programu zwrotu VAT nie niesie ze sobą żadnych konsekwencji.”

⁽¹⁾ Norges Offentlige Utredninger (NOU) 2003: 3, Merverdiavgiften og kommunene, Konkurransesvidninger mellom kommuner og private (zwane dalej „sprawozdaniem Rattsø”).

Wpływ na wymianę handlową

Władze norweskie skrytykowały ocenę Urzędu dotyczącą kryteriów „wpływu na wymianę handlową”.

„W ramach programu zwrotu VAT gminy otrzymują przede wszystkim zwrot podatku naliczonego związanego z towarami i usługami zakupionymi na potrzeby swojej obowiązkowej działalności. Prawo nakłada na gminy obowiązek świadczenia pewnych usług. Ma to szczególnie miejsce w dziedzinach edukacji, zdrowia i spraw socjalnych. Na przykład w sektorze zdrowia gminy mają między innymi zapewniać usługi lekarzy pierwszego kontaktu, usługi pielęgniarskie, usługi położnicze i usługi domów opieki. W sektorze spraw socjalnych gminy mają zapewniać wsparcie praktyczne i ekonomiczne, na przykład mieszkania socjalne.”

„Zgodnie z art. 2 i 3 ustawy o zwrocie podatku VAT, zwrot VAT mogą uzyskać również gminy, które prowadzą działalność nieobowiązkową. Oprócz specjalnych szkoleń prowadzonych przez wyspecjalizowane szkoły okręgowe, Ministerstwo nie ma jednak informacji o innych obszarach spoza zakresu systemu VAT, w odniesieniu do których istniałyby wątpliwości, czy odbiorcy zwrotu VAT świadczą swoje usługi konkurując z innymi przedsiębiorstwami na terenie EOG.”

W konsekwencji władze norweskie uważały, że w sektorach wyłączonych z zakresu stosowania ustawy o VAT bardzo niewiele przedsiębiorstw z siedzibą w sąsiadujących państwach europejskich będzie świadczyć usługi konkurując z przedsiębiorstwami norweskimi objętymi ustawą o zwrocie podatku VAT. Ponadto takie okoliczności, jak fizyczna odległość do usługodawcy, trudności językowe i inne formy kulturowej bliskości są czynnikami decydującymi przy wyborze usługodawcy.

Władze norweskie uważały, że aby przeprowadzić sprawiedliwą ocenę programu zwrotu podatku VAT pod kątem kryteriów określonych w art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, należy uwzględnić fakt, że konkurencja między przedsiębiorstwami norweskimi a innymi przedsiębiorstwami z EOG działającymi w sektorach zwolnionych z VAT jest zupełnie marginalna.

Dlatego też władze norweskie uważały, że zwrotu VAT na rzecz przedsiębiorstw w sektorach zwolnionych z VAT nie można uznać za środek mogący mieć wpływ na wymianę handlową między Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG.

4.3. Uwagi ogólne

Władze norweskie wskazały kilka państw członkowskich UE, które wprowadziły programy zwrotu kosztów VAT związanych z działalnością samorządów lokalnych niepodlegającą opodatkowaniu lub zwolnioną z podatku. W Szwecji, Danii, Finlandii, Niemczech i Zjednoczonym Królestwie stworzono różne programy przewidujące zwrot VAT samorządom lokalnym, aby wyeliminować zakłócenia procesu podejmowania przez

władze publiczne decyzji o tym, czy usługi publiczne świadczyć samodzielnie czy zlecać je na zewnątrz. Różne systemy zwrotu VAT o podobnym charakterze istnieją również we Francji, w Luksemburgu, Austrii i Portugalii.

Ponadto władze norweskie zacytowały byłego komisarza, Fritza Bolkesteina. W piśmie z 1 lutego 2000 r. do p. Michela Hansenne (Belgia), który zwrócił się do Parlamentu Europejskiego z pytaniem, czy program zwrotu VAT w Zjednoczonym Królestwie jest zgodny z szóstą dyrektywą VAT, komisarz Fritz Bolkestein stwierdził, że program zwrotu VAT „nie jest sprzeczny z szóstą dyrektywą VAT” ponieważ „zakłada on czysto finansową operację między różnymi organami publicznymi i jest regulowany odpowiednią polityką krajową dotyczącą finansowania władz publicznych”.

Komisarz Fritz Bolkestein przedstawił również uwagi na temat „ewentualnego programu, w ramach którego rząd irlandzki miałby udzielać dotacji irlandzkim organizacjom charytatywnym w kwocie równoważnej niepodlegającemu odliczeniu podatkowi VAT, które organizacje te zapłaciły”. Stwierdził, że „udzielanie dotacji rządowych nie jest samo w sobie sprzeczne z prawem Unii Europejskiej w zakresie VAT”.

Władze norweskie przyznały, że żaden z tych cytatów nie odnosił się bezpośrednio do zasad pomocy państwa. Jednakże według władz norweskich z powyższych cytatów wynika, że programów zwrotu VAT nie uznaje się za sprzeczne z szóstą dyrektywą VAT. W ich opinii to odzwierciedla fakt, że programy zwrotu podatku VAT są zgodne z charakterem i logiką systemu VAT.

II. OCENA

1. Obecność pomocy państwa

1.1. Wprowadzenie

Artykuł 61 ust. 1 Porozumienia EOG ma następujące brzmienie:

„Z zastrzeżeniem innych postanowień niniejszego Porozumienia, wszelka pomoc przyznawana przez państwa członkowskie WE, państwa EFTA lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z funkcjonowaniem niniejszego Porozumienia w zakresie, w jakim wpływa na handel między Umawiającymi się Stronami.”

Urząd chciałaby wyrazić wstępną uwagę dotyczącą zakresu niniejszej oceny. Niniejsza decyzja nie odnosi się do decyzji władz norweskich o wyłączeniu niektórych transakcji z zakresu stosowania ustawy o VAT. Dotyczy ona jedynie zwrotu podatku naliczonego płaconego przez niektóre osoby objęte ustawą o zwrocie podatku VAT.

Ponadto Urząd chciałby podkreślić trzy uwagi, które już zamieścił w decyzji nr 225/06/COL:

Po pierwsze ogólnie przyjmuje się, że system podatkowy państwa EFTA nie jest objęty Porozumieniem EOG. Każde państwo EFTA opracowuje i stosuje system podatkowy zgodnie ze swoimi politycznymi decyzjami. Jednakże zastosowanie środka podatkowego, takiego jak zwrot podatku naliczonego przewidziany w art. 3 ustawy o zwrocie podatku VAT, może mieć skutki, które powodują, że środek podlega art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG. Zgodnie z orzecznictwem⁽¹⁾, art. 61 ust. 1 nie rozróżnia środków interwencji państwa poprzez odwoływanie się do ich przyczyn lub celów, ale określa je w odniesieniu do ich skutków.

Po drugie pytanie, czy dany środek stanowi pomoc państwa, jest stawiane jedynie w przypadku, gdy dotyczy on działalności gospodarczej, tzn. działalności polegającej na oferowaniu towarów i usług na danym rynku⁽²⁾. Środek stanowi pomoc państwa jedynie wówczas, gdy przynosi korzyści przedsiębiorstwom. Na potrzeby stosowania zasad konkurencji, pojęcie przedsiębiorstwa obejmuje podmioty „zaangażowane w działalność gospodarczą, niezależnie od statusu prawnego podmiotu oraz sposobu jego finansowania”⁽³⁾. Pomimo że niektóre podmioty, które uzyskują zwrot podatku naliczonego, nie spełniają warunku bycia przedsiębiorstwem, fakt że niektórzy beneficjenci ustawy o zwrocie podatku VAT są przedsiębiorstwami stanowi wystarczający powód, aby oceniać ten program pod kątem pomocy państwa⁽⁴⁾.

Po trzecie pomoc może być przyznawana zarówno przedsiębiorstwom publicznym, jak i prywatnym⁽⁵⁾. Przedsiębiorstwo publiczne, aby być uznane za odbiorcę pomocy państwa niekoniecznie musi się charakteryzować osobowością prawną odrębną od państwa. Fakt, że podmiot podlega przepisom prawa publicznego i jest instytucją nienastawioną na osiągnięcie zysku niekoniecznie oznacza, że nie jest on „przedsiębiorstwem” w rozumieniu zasad pomocy państwa⁽⁶⁾.

Po czwarte jeżeli chodzi o ogólne uwagi ze strony władz norweskich o istnieniu podobnych programów w Unii Europejskiej, Urząd pragnie zwrócić uwagę, że programy te mogą się różnić od ustawy o zwrocie podatku VAT oraz że Urząd poinformował Komisję Europejską o spostrzeżeniach władz norweskich. Ponadto zgodnie z orzecznictwem „niedopełnienie przez jedno państwo członkowskie obowiązku wynikającego z Trak-

tatu związanego z zakazem określonym w art. 92 nie może być usprawiedliwione faktem, że inne państwo członkowskie również nie przestrzega tego obowiązku.”⁽⁷⁾.

W dalszej części Urząd oceni, czy ustawa o zwrocie podatku VAT, rozpatrywana jako program pomocy⁽⁸⁾ spełnia kryteria pomocy państwa przewidziane art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

1.2. Zasoby państwowe

Aby stanowić pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, dany środek pomocy musi być przyznany przez państwo przy użyciu zasobów państwowych.

Państwo udziela zwrotu w sposób bezpośredni i dlatego też jest on przyznawany przez państwo przy użyciu zasobów państwowych.

Władze norweskie dowodziły, że program zwrotu podatku VAT nie stanowi środka pomocy, ponieważ jest on systemem samofinansującym się. Według władz norweskich same gminy finansują program zwrotu podatku VAT, ponieważ uzyskują mniej środków z budżetu państwa. Wraz z wprowadzeniem programu zwrotu podatku VAT w 2004 r. środki przewidziane dla gmin w rocznym budżecie fiskalnym zostały zmniejszone zgodnie z oczekiwaną kwotą podatku naliczonego, która miała zostać zwrócona.

Urząd uznaje, że z punktu widzenia pomocy państwa nie ma znaczenia, czy kwota środków uzyskanych przez gminy została zmniejszona czy nie. Ważne jest, czy przedsiębiorstwa w rozumieniu zasad konkurencji otrzymały wsparcie finansowe ze strony państwa przy użyciu zasobów państwa. Gdy gmina działa jak przedsiębiorstwo, to z punktu widzenia pomocy państwa należy ją postrzegać w oddzieleniu od gminy jako organu publicznego. Wniosku tego nie zmienia to, czy koszty państwa związane ze zwrotem na poziomie centralnym są równoważone przekazaniem mniejszych środków władzom lokalnym i regionalnym. Zwrot zapłaconego podatku naliczonego jest finansowany z budżetu państwa i dlatego wiąże się z wykorzystaniem zasobów państwa.

Ponadto w rozumieniu Urzędu, nie wszystkie gminy uzyskują mniej środków z budżetu państwa w stopniu ściśle odpowiadającym dokładnej kwocie zwrotu podatku VAT, jaki dana gmina uzyskuje.

⁽¹⁾ Sprawa E-6/98 *Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA* [1999] Zb.Orz. Trybunału EFTA, str. 76, pkt 34; połączone sprawy E-5/04, E-6/04 i E-7/04 *Fesil i Finnjord, PIL i inni oraz Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA* [2005] Zb.Orz. Trybunału EFTA, str. 121, pkt 76; sprawa 173/73 *Włochy przeciwko Komisji* [1974] REC 709, pkt 13; oraz sprawa C-241/94 *Francja przeciwko Komisji* [1996] REC I-4551, pkt 20.

⁽²⁾ Połączone sprawy C-180/98 do C-184/98 *Pavlov i inni* [2000] REC I-6451, pkt 75.

⁽³⁾ Sprawa C-41/90 *Höfner i Elser* [1991] REC I-1979, pkt 21.

⁽⁴⁾ Sprawa E-2/05 *Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii* [2005] Zb.Orz. Trybunału EFTA, str. 202, pkt 24.

⁽⁵⁾ Sprawa C-387/92 *Banco Exterior de España* [1994] REC I-877, pkt. 11.

⁽⁶⁾ Sprawa C-244/94 *Fédération Française des Sociétés d'Assurance et a.* [1995] REC I-4013, pkt 21 oraz sprawa 78/76 *Steinike & Weinlig* [1977] REC 595, pkt 1.

⁽⁷⁾ Sprawa 78/76 *Steinike & Weinlig*, cytowana powyżej, pkt 24, sprawa T-214/95 *Het Vlaamse Gewest przeciwko Komisji* [1998] REC II-717, pkt 54.

⁽⁸⁾ W sekcji II.2.1 decyzji nr 225/06/COL Urząd ocenił, że ustawa o zwrocie podatku VAT jest programem pomocy. Przywołuje się tę ocenę.

1.3. Korzyść ekonomiczna

Środek finansowy przyznawany przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych, przedsiębiorstwu, które dzięki niemu jest zwolnione z kosztów, które w normalnym trybie musiałoby ponosić z własnego budżetu, stanowi korzyść ekonomiczną⁽¹⁾.

Władze norweskie dowodziły, że program zwrotu podatku VAT nie stanowi korzyści, ponieważ program ten nie wiąże się ani ze zmniejszeniem kwoty podatku ani z jego odroczeniem. Program zwrotu podatku VAT nie oznacza żadnego ograniczenia obciążenia podatkowego nakładanego na odbiorcę.

Urząd nie podziela tego poglądu. W jego opinii władze norweskie nie dokonują koniecznego rozróżnienia różnych sfer działania państwa, tj. w tym przypadku państwa jako władzy fiskalnej, gmin jako organów państwa oraz przedsiębiorstw komunalnych jako odrębnych podmiotów z punktu widzenia pomocy państwa.

Aby ustalić, czy przyznawana jest korzyść ekonomiczna, Urząd musi ocenić, czy środek zwalnia beneficjentów z obciążeń, które w normalnym trybie ponoszą w trakcie swojej działalności. Zapłata podatku naliczonego stanowi koszt działalności operacyjnej związany z zakupami w normalnym trybie działalności gospodarczej przedsiębiorstw, który jest zwykle ponoszony przez samo przedsiębiorstwo. W stopniu, w jakim władze norweskie zwracają podatek naliczony od zakupów towarów i usług przedsiębiorstwom objętym art. 2 ustawy o zwrocie podatku VAT, przyznają one tym przedsiębiorstwom korzyść ekonomiczną. Przedsiębiorstwa uzyskują korzyść, ponieważ koszty działalności operacyjnej, które przedsiębiorstwa te musiałyby ponosić, zostają zmniejszone o kwotę zwróconego podatku naliczonego.

Dlatego też ustawa o zwrocie podatku VAT wiąże się z przyznawaniem korzyści ekonomicznej beneficjentom programu.

1.4. Selektywność

Ponadto aby stanowić pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, środek pomocy musi być selektywny w tym sensie, że faworyzuje „niektóre przedsiębiorstwa lub wytwarzanie niektórych towarów”.

W decyzji nr 225/06/COL, Urząd uznał, że ustawa o zwrocie podatku VAT stanowi środek w istotnym zakresie selektywny. Zakres ustawy o zwrocie podatku VAT jest określony w sposób pozytywny, jako że jedynie osoby podlegające opodatkowaniu objęte art. 2 ustawy o zwrocie podatku VAT mogą uzyskać

zwrot podatku naliczonego związanego z zakupami. Korzyść przyznana w ramach ustawy o zwrocie podatku VAT przedsiębiorstwom, które uzyskały zwrot z tytułu podatku naliczonego, oznacza zwolnienie z obowiązku wynikającego z powszechnego systemu VAT, który ma zastosowanie do wszystkich nabywców towarów i usług.

Orzecznictwo Trybunału wskazuje, że konkretny środek podatkowy może być pomimo to uzasadniony wewnętrzną logiką systemu podatkowego, jeżeli jest z nim spójny⁽²⁾. Każdy środek mający na celu częściowe lub całkowite zwolnienie firm konkretnego sektora z obciążeń wynikających z normalnego stosowania powszechnego systemu stanowi pomoc państwa, jeżeli nie ma żadnego uzasadnienia dla takiego zwolnienia ze względu na charakter i logikę powszechnego systemu⁽³⁾.

Urząd oceni, czy zwrot podatku naliczonego przewidziany w art. 3 ustawy o zwrocie podatku VAT wpisuje się w logikę systemu VAT. Na potrzeby tej oceny Urząd musi rozważyć, czy zwrot podatku naliczonego spełnia cele właściwe systemowi VAT lub czy służy on osiągnięciu innych celów nie wpisanych w system VAT.

Podstawowym celem systemu VAT jest opodatkowanie pewnych towarów i usług. VAT jest podatkiem pośrednim nakładanym na konsumpcję towarów i usług. Zasadniczo VAT jest naliczany na wszystkich etapach łańcucha dostaw oraz nakładany na towary i usługi przywożone z zagranicy. Ostateczny konsument płaci VAT, który jest częścią ceny nabycia, bez prawa do odliczenia tego podatku.

Pomimo że w zasadzie każda sprzedaż towarów i usług podlega podatkowi VAT, niektóre transakcje mogą być z niego zwolnione (a w konsekwencji, nie mogą być podstawą do odliczenia podatku naliczonego), co oznacza, że takie dostawy i świadczenia nie podlegają opodatkowaniu.

Artykuły 5, 5a i 5b w rozdziale I norweskiej ustawy o VAT zwalniają z podatku transakcje, takie jak wynajem nieruchomości, świadczenie usług zdrowotnych i związanych ze zdrowiem, usług socjalnych, usług edukacyjnych, usług finansowych, itp. Na potrzeby podatku VAT podmioty dostarczające takie towary i świadczące takie usługi są traktowane jako konsumenci końcowi, ponieważ muszą oni zapłacić podatek naliczony, nie mogąc żądać podatku należnego. Konsekwencją takiej logiki systemu jest to, że obowiązek płacenia podatku naliczonego obejmuje dostawy towarów i świadczenie usług zwolnionych z VAT oraz konsumentów końcowych, przy czym nie ma możliwości odliczenia tego podatku.

⁽²⁾ Sprawa E-6/98 *Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA*, cytowana powyżej, pkt 38; połączone sprawy E-5/04, E-6/04 i E-7/04 *Fesil i Finnjord, PIL i inni oraz Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA*, cytowane powyżej, pkt 84–85; połączone sprawy T-127/99, T-129/99 i T-148/99 *Territorio Histórico de Alava et al. przeciwko Komisji* [2002] REC II-1275, pkt 163, sprawa C-143/99 *Adria-Wien Pipeline* [2001] REC I-8365, pkt 42; sprawa T-308/00 *Salzgitter przeciwko Komisji* [2004] Zb.Orz. II-1933 pkt 42, sprawa C-172/03 *Wolfgang Heiser* [2005] Zb.Orz. I-1627, pkt 43.

⁽³⁾ Sprawa E-6/98 *Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA* [1999] Zb.Orz. Trybunału EFTA, s. 76, pkt 38; połączone sprawy E-5/04, E-6/04 i E-7/04 *Fesil i Finnjord, PIL i inni oraz Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA*, cytowane powyżej, pkt 76–89; sprawa 173/73 *Włochy przeciwko Komisji* [1974] REC 709, pkt 16.

⁽¹⁾ Połączone sprawy E-5/04, E-6/04 i E-7/04 *Fesil i Finnjord, PIL i inni oraz Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA*, cytowane powyżej, pkt 76 i 78–79; sprawa C-301/87 *Francja przeciwko Komisji* [1990] REC I-307, pkt 41.

Jednakże ta logiczna konsekwencja systemu VAT doprowadziła do zakłócenia na innym poziomie, które władze norweskie próbowały zrównoważyć poprzez wprowadzenie ustawy o zwrocie podatku VAT. Oznacza to zatem, że logika ustawy o zwrocie podatku VAT polega na zapewnieniu przeciwwagi dla naturalnej, logicznej konsekwencji systemu VAT związanej ze zwolnieniem z podatku pewnych towarów i usług. Stąd logiką ustawy o zwrocie podatku VAT nie jest opodatkowanie odbiorców końcowych, jak to ma miejsce w przypadku powszechnego systemu VAT, ale odciążenie pewnych grup konsumentów końcowych, aby uniknęli zakłócenia konkurencji między pozyskiwaniem wewnętrznym a nabywaniem na zewnątrz towarów i usług podlegających VAT.

Władze norweskie wyjaśniły, że zgodnie z art. 1 ustawy o zwrocie podatku VAT, celem zwrotu podatku naliczonego jest stworzenie równych warunków konkurencji między pozyskiwaniem wewnętrznym a nabywaniem na zewnątrz towarów i usług podlegających VAT.

Urząd uznaje, że rekompensowanie zapłaconego podatku naliczonego z powodów innych niż powody określone w ramach systemu VAT nie jest uzasadnione celem opodatkowania danej działalności, co jest podstawowym założeniem systemu VAT. Cel, do którego dążą władze norweskie tworząc równe warunki konkurencji między pozyskiwaniem wewnętrznym a nabywaniem przez podmioty publiczne na zewnątrz towarów i usług podlegających VAT, zasługuje sam w sobie na pochwałę, jednak nie można powiedzieć, żeby był on zgodny z charakterem i logiką systemu VAT. W tym sensie Urząd w szczególności odnosi się do orzeczenia w sprawie *Heiser* ⁽¹⁾, zgodnie z którym sam fakt, że środek ma godny pochwały cel nie wystarczy, aby nie sklasyfikować go jako pomoc w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG. Artykuł 61 ust. 1 Porozumienia EOG nie rozróżnia środków interwencji państwa, odnosząc się do ich przyczyn lub celów, ale określa je w odniesieniu do ich skutków ⁽²⁾.

Urząd nie lekceważy, że celem do jakiego dążyły władze norweskie wprowadzając ustawę o zwrocie podatku VAT było stworzenie neutralności w zakresie pozyskiwania towarów i usług podlegających VAT w odniesieniu do organów administracji publicznej. Neutralności tej nie należy mylić z neutralnością charakterystyczną dla systemu VAT.

Ponieważ cel stworzenia równych warunków konkurencji dla organów publicznych między pozyskiwaniem wewnętrznym a nabywaniem na zewnątrz towarów i usług nie jest zgodny z logiką systemu VAT, cel ten może być brany pod uwagę jedynie przy ocenie zgodności danego środka.

Uwzględniając powyższe powody Urząd wnioskuję, że zwrotu podatku VAT nie można uzasadniać charakterem i logiką systemu VAT. Dlatego też stanowi on środek selektywny.

1.5. Zakłócenie konkurencji

Aby środek wchodził w zakres art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, musi on zakłócać konkurencję lub grozić jej zakłóceniem.

Ze zwrotu podatku naliczonego korzystają jedynie publiczne i prywatne podmioty, które są objęte art. 2 ustawy o zwrocie podatku VAT. Jednakże gdy te podmioty świadczą usługi zwolnione z VAT, konkurując z przedsiębiorstwami nieobjętymi zakresem art. 2 ustawy o zwrocie podatku VAT, te ostatnie przedsiębiorstwa będą musiały ponosić wyższe koszty zakupów, pomimo że świadczą podobne usługi. Mimo że zwrot podatku naliczonego ma na celu łagodzenie zakłóceń dotyczących zakupów dokonywanych przez gminy, spowodował on zakłócenie konkurencji między organami publicznymi prowadzącymi działalność gospodarczą a prywatnymi przedsiębiorstwami prowadzącymi taką samą działalność gospodarczą w sektorze zwolnionym z VAT. Zatem, w skutek interwencji państwa produkty oferowane przez podmioty prywatne będą, przy podobieństwie pozostałych czynników, droższe. Tym samym następuje zakłócenie konkurencji. W obszarach, gdzie zwrot uzyskują zarówno podmioty publiczne, jak i prywatne, pomoc taka wciąż groziłaby zakłóceniem konkurencji między podmiotami krajowymi a podmiotami z innych państw EOG działającymi na tym samym rynku.

Dlatego też jeżeli chodzi o zwrot przyznawany przedsiębiorstwom produkującym towary lub świadczącym usługi zwolnione z VAT, Urząd uznaje, że istnieje zakłócenie konkurencji między przedsiębiorstwami.

1.6. Wpływ na wymianę handlową

Środek pomocy państwa wchodzi w zakres art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG jedynie, o ile ma on wpływ na wymianę handlową między Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG.

W uwagach do decyzji Urzędu nr 225/06/COL władze norweskie zakwestionowały ocenę Urzędu dotyczącą wpływu na wymianę handlową, która w ich opinii nie była oparta na rzetelnym zrozumieniu sytuacji. Według władz norweskich w ramach programu zwrotu VAT gminy głównie uzyskują zwrot podatku naliczonego od towarów i usług kupowanych na potrzeby ich obowiązkowej działalności. Jeżeli chodzi o działania nieobowiązkowe, które mogą prowadzić gminy, władze norweskie nie dostrzegły żadnych obszarów zwolnionych z VAT, gdzie odbiorcy zwrotu VAT świadczą usługi, konkurując z innymi przedsiębiorstwami z terenu EOG, oprócz szczególnego rodzaju szkół, do których odniosła się strona skarżąca. Władze norweskie uważają, że jest bardzo niewiele przedsiębiorstw z siedzibą w sąsiadujących państwach europejskich, które konkurują z przedsiębiorstwami norweskimi objętymi ustawą o zwrocie podatku VAT.

⁽¹⁾ Sprawa C-172/03 *Wolfgang Heiser*, cytowana powyżej.

⁽²⁾ Sprawa C-159/01 *Niderlandy przeciwko Komisji* [2004] Zb.Orz. I-4461, pkt 51.

Urząd podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji nr 225/06/COL dotyczące oceny wpływu na wymianę handlową. Urząd musi zbadać, czy program pomocy może mieć wpływ na wymianę handlową w ramach EOG, a nie określać jego faktycznych skutków⁽¹⁾. W zasadzie wszyscy beneficjenci programu zwrotu podatku VAT mogą otrzymywać zwrot naliczonego VAT po spełnieniu warunków programu, niezależnie czy pomoc dla konkretnego podmiotu miałaby wpływ na wymianę handlową. Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości wskazuje, że „w przypadku systemu pomocy Komisja może ograniczyć się do zbadania ogólnych cech spornego systemu bez obowiązku badania każdego szczególnego przypadku jego zastosowania.”⁽²⁾. Trybunał EFTA również zaaprobował tę interpretację⁽³⁾.

Kryterium wpływu na wymianę handlową tradycyjnie interpretowano w takim sensie, że w ujęciu ogólnym środek uznaje się za pomoc państwa, jeżeli może on mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy państwami EFTA⁽⁴⁾. Nawet jeśli władze norweskie mają rację, szacując, że tylko kilka przedsiębiorstw z EOG konkuruje z beneficjentami ustawy o zwrocie podatku VAT, to mimo wszystko środek pomocy może mieć wpływ na wymianę handlową, ponieważ ani liczba beneficjentów ani liczba konkurujących podmiotów nie są elementami mającymi znaczenie dla oceny kryterium wpływu na wymianę handlową w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG⁽⁵⁾.

Udzielanie przedsiębiorstwu wsparcia państwa może prowadzić do utrzymywania lub zwiększania podaży wewnętrznej, przy czym konsekwencją jest to, że możliwości innych przedsiębiorstw do penetrowania rynku danych państw EOG zostają ograniczone⁽⁶⁾. Dlatego też charakter pomocy nie zależy od lokalnego lub regionalnego charakteru świadczonych usług ani od skali danej działalności⁽⁷⁾.

Nie istnieje żaden próg ani odsetek, poniżej którego można uznać, że nie ma wpływu na wymianę handlową między Umawiającymi się Stronami⁽⁸⁾. Wręcz przeciwnie, zgodnie z orzecznictwem⁽⁹⁾, zawsze gdy finansowa pomoc państwa wzmacnia pozycję przedsiębiorstwa w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami konkurującymi w wymianie handlowej w ramach EOG, to trzeba uznać, że pomoc ta ma wpływ na wymianę handlową.

Artykuły 5 i 5a w rozdziale I ustawy o VAT wyłączają niektóre transakcje z zakresu stosowania ustawy o VAT. Ponadto art. 5b wspomnianej ustawy przewiduje, że ustawa nie dotyczy świadczenia niektórych usług, między innymi świadczenia usług zdrowotnych i usług związanych ze zdrowiem, usług socjalnych, usług edukacyjnych, usług finansowych, usług związanych ze sprawowaniem władzy publicznej, usług w formie prawa do uczęszczania do teatru, opery, baletu, kina i cyrku, chodzenia na wystawy w galeriach i muzeach, usług loteryjnych, usług związanych z wydawaniem posiłków w stołówkach szkolnych i studenckich, itp. Wszystkie te usługi są zatem zwolnione z VAT, ale obejmuje je, zasadniczo, ustawa o zwrocie podatku VAT⁽¹⁰⁾. Niektóre z tych sektorów, na przykład usługi finansowe, usługi związane z wydawaniem posiłków w stołówkach szkolnych i studenckich, niektóre usługi dentystyczne, niektóre usługi edukacyjne świadczone odpłatnie, niektóre usługi kinowe, są częściowo lub w całości otwarte na konkurencję w ramach EOG. Pomoc przyznana przedsiębiorstwom z sektorów otwartych na konkurencję może zatem mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG.

Mając na uwadze te powody oraz przy uwzględnieniu orzecznictwa Trybunału, Urząd uznaje, że ustawa o zwrocie podatku VAT jest powszechnym ogólnokrajowym środkiem kompensacyjnym, który może mieć wpływ na wymianę handlową między Umawiającymi się Stronami Porozumienia EOG.

1.7. Wniosek

Mając na względzie powyższe powody Urząd wnioskuje, że ustawa o zwrocie podatku VAT jest programem pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

⁽¹⁾ Sprawa C-298/00 P *Włochy przeciwko Komisji* [2004] Zb.Orz. I-4087, pkt 49, oraz sprawa C-372/97 *Włochy przeciwko Komisji* [2004] Zb.Orz. I-3679, pkt 44.

⁽²⁾ Sprawa T-171/02 *Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji* [2005] Zb.Orz. II-2123, pkt 102; sprawa 248/84 *Niemcy przeciwko Komisji* [1987] REC 4013, pkt 18; sprawa C-75/97 *Belgia przeciwko Komisji* [1999] REC I-3671, pkt 48 oraz sprawa C-278/00 *Grecja przeciwko Komisji* [2004] Zb.Orz. I 3997, pkt 24.

⁽³⁾ Sprawa E-6/98 *Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA*, cytowana powyżej, pkt 57 oraz sprawa E-2/05 *Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii* [2005] Zb.Orz. Trybunału EFTA, str. 202, pkt 24.

⁽⁴⁾ Połączone sprawy T-298/97-T-312/97 e.a. *Alzetta a.o. przeciwko Komisji* [2000] REC II-2319, pkt 76–78.

⁽⁵⁾ Sprawa C-71/04 *Administración del Estado przeciwko Xunta de Galicia* [2005] Zb.Orz. I-7419, pkt 41; sprawa C-280/00 *Altmark Trans* [2003] REC I-7747, pkt 81; połączone sprawy C-34/01 do C-38/01 *Enirisorse* [2003] REC I-14243, pkt 28; sprawa C-142/87 *Belgia przeciwko Komisji* („Tubemeuse”) [1990] REC I-959, pkt 43; połączone sprawy C-278/92 do C-280/92 *Hiszpania przeciwko Komisji* [1994] REC I-4103, pkt 42.

⁽⁶⁾ Sprawa E-6/98 *Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA*, cytowana powyżej, pkt 59; sprawa C-303/88 *Włochy przeciwko Komisji* [1991] REC I-1433, pkt 27; połączone sprawy C-278/92 do C-280/92 *Hiszpania przeciwko Komisji* [1994] REC I-4103, pkt 40, sprawa C-280/00 *Altmark Trans*, cytowana powyżej, pkt 78.

⁽⁷⁾ Sprawa C-280/00 *Altmark Trans*, cytowana powyżej, pkt 77; sprawa C-172/03 *Wolfgang Heiser* [2005] Zb.Orz. I-1627, pkt 33; sprawa C-71/04 *Administración del Estado przeciwko Xunta de Galicia* [2005] Zb.Orz. I-7419, pkt 40.

⁽⁸⁾ Sprawa C-280/00 *Altmark Trans* [2003] REC I-7747, pkt 81; sprawa C-172/03 *Wolfgang Heiser* [2005] Zb.Orz. I-1627, pkt 32.

⁽⁹⁾ Sprawa E 6/98 *Norwegia przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA*, cytowana powyżej, pkt 59; sprawa 730/79 *Philip Morris przeciwko Komisji* [1980] REC 2671, pkt 11.

⁽¹⁰⁾ Artykuł 4 ustawy o zwrocie podatku VAT wprowadza pewne ograniczenia możliwości uzyskania zwrotu.

2. Wymogi proceduralne

Zgodnie z art. 1 ust. 3 części I protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale, „o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy należy powiadomić Urząd Nadzoru EFTA z wystarczającym wyprzedzeniem, aby umożliwić Urzędowi przedstawienie swoich uwag (...). Zainteresowane państwo nie wprowadza w życie proponowanych środków, do czasu, aż procedura zakończy się ostateczną decyzją”.

Władze norweskie nie zgłosiły Urzędowi ustawy o zwrocie podatku VAT przed jej wprowadzeniem w życie. Dlatego też Urząd wnioskuję, że władze norweskie nie wywiązały się ze swoich obowiązków wynikających z art. 1 ust. 3 części I protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale.

3. Zgodność pomocy

Urząd uznaje, że do analizowanej sprawy nie ma zastosowania żadne z odstępstw wymienionych w art. 61 ust. 2 Porozumienia EOG.

Jeżeli chodzi o zastosowanie art. 61 ust. 3 Porozumienia EOG, nie można uznać, że zwrot podatku naliczonego jest objęty zakresem art. 61 ust. 3 lit. a) Porozumienia EOG, ponieważ żaden z regionów norweskich nie kwalifikuje się do objęcia tym postanowieniem, które przewiduje wymóg istnienia wyjątkowo niskiego standardu życia lub stanu niedostatecznego zatrudnienia. Nie wydaje się, aby zwrot promował realizację ważnego projektu stanowiącego przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania lub miał na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa, co jest wymagane z punktu widzenia zgodności na podstawie art. 61 ust. 3 lit. b) Porozumienia EOG.

W odniesieniu do art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG pomoc można uznać za zgodną z Porozumieniem EOG, jeżeli ułatwia ona rozwój niektórych działań gospodarczych lub pewnych obszarów gospodarczych, a nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Nie wydaje się, że analizowany program pomocy ułatwia rozwój niektórych działań lub obszarów gospodarczych, ale jak stwierdziły władze norweskie ma on na celu stworzenie równych warunków konkurencji, w odniesieniu do towarów i usług podlegających VAT, między pozyskiwaniem wewnętrznym a nabywaniem przez gminy usług na zewnątrz.

Urząd uznaje, że ograniczenie bieżących kosztów przedsiębiorstwa, takich jak podatek naliczony, stanowi pomoc operacyjną. Ten rodzaj pomocy jest co do zasady zabroniony. Dlatego też Urząd uznaje, że ustawa o zwrocie podatku VAT jest programem pomocy, którego w obecnej formie nie można uznać za zgodny z zasadami pomocy państwa określonymi w Porozumieniu EOG.

Pomimo to urząd przypomina, że jak wspomniano powyżej pytanie, czy dany środek stanowi pomoc państwa, jest stawiane jedynie, o ile dotyczy to działalności gospodarczej, tzn. działalności polegającej na oferowaniu towarów i usług na danym rynku. To oznacza w analizowanym przypadku, że o ile beneficjenci programu realizują zadania administracji publicznej lub obowiązki ustawowe, które nie stanowią działalności gospodarczej, nie ma do nich zastosowania ocena dotycząca pomocy państwa, obejmująca zgodność środka pomocy.

Ponadto zgodnie z art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG zasady pomocy państwa nie mają zastosowania do przedsiębiorstw zobowiązanych do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, w zakresie w jakim zastosowanie tych zasad nie stanowi przeszkody w realizacji poszczególnych przydzielonych tym przedsiębiorstwom zadań oraz o ile nie występuje wpływ na wymianę handlową sprzeczny z interesami Umawiających się Stron Porozumienia.

Na ogół państwa mają duży margines uznaniowości w zakresie definiowania usług, które mogą być sklasyfikowane jako usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. W tym względzie Urząd ma zadbać o to, by przy definiowaniu usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym nie doszło do ewidentnych błędów. W przedmiotowym kontekście Urząd nie może przeprowadzić szczegółowej oceny tego, czy wszyscy dostawcy w sektorach zwolnionych z VAT, którzy uzyskują zwrot podatku naliczonego, tj. ci, którzy są objęci programem pomocy, spełniają warunki określone w art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG. Urząd może się jedynie ograniczyć do wskazania, że w przypadku spełnienia tych warunków zwrot naliczonego VAT udzielony danemu przedsiębiorstwu lub konkretnej grupie przedsiębiorstw może zostać uznany za pomoc państwa zgodną z prawem w rozumieniu art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG. Ustawa o zwrocie podatku VAT nie jest ograniczona w taki sposób.

Dnia 28 listopada 2005 r. Komisja Europejska przyjęła decyzję w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym ⁽¹⁾. Decyzja ta została włączona do Porozumienia EOG w lipcu 2006 r. ⁽²⁾.

Zgodnie z tą decyzją ⁽³⁾, szpitale i przedsiębiorstwa zajmujące się mieszkalnictwem socjalnym, zobowiązane do realizacji zadań związanych ze świadczeniem usług w ogólnym interesie gospodarczym, mają cechy szczególne, które trzeba uwzględnić. Intensywność zakłócenia konkurencji w tych sektorach na obecnym etapie rozwoju rynku wewnętrznego niekoniecznie jest proporcjonalna do poziomu obrotu i rekompensaty. Dlatego też z obowiązku zgłoszenia są zwolnione szpitale zapewniające opiekę medyczną, w tym w odpowiednich sytuacjach pomoc w nagłych wypadkach i usługi pomocnicze bezpośrednio związane z podstawową działalnością, w szczególności w dziedzinie badań, oraz przedsiębiorstwa zajmujące się mieszkalnictwem socjalnym, zapewniające mieszkania dla obywateli znajdujących się w niekorzystnej sytuacji lub grup w niekorzystnej sytuacji społecznej, które nie posiadają wystarczających środków, aby pozyskać mieszkanie na warunkach rynkowych.

⁽¹⁾ Opublikowana w Dz.U. L 312 z 29.11.2005, str. 67.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, została włączona do załącznika XV do Porozumienia EOG jako pkt 1h decyzją nr 91/2006 (Dz.U. nr L 289 z 19.10.2006, str. 31 i Suplement EOG nr 52 z 19.10.2006, str. 24), która weszła w życie dnia 8.7.2006.

⁽³⁾ Pkt 15.

Jednakże wyjątek ten nie obejmuje żadnych zwrotów podatku naliczonego, udzielonych przedsiębiorstwu z tytułu części prowadzonej przez nie działalności gospodarczej, która nie należy do wspomnianego obowiązku świadczenia usług publicznych. Jak oceniono powyżej, taki program zwrotu stanowi pomoc państwa i nie może zostać uznany za zgodny z zasadami Porozumienia EOG. W tym kontekście można odnieść się do niektórych sektorów omawianej działalności, tj. do sektorów zwolnionych z VAT, w przypadku których praktyka Komisji Europejskiej lub Urzędu lub istniejące orzecznictwo wyraźnie wskazują, że dana działalność stanowi działalność gospodarczą prowadzoną w konkurencji z innymi podmiotami. Odnosi się to w szczególności do dentystów⁽¹⁾ lub usług pogotowia ratunkowego⁽²⁾.

Ponadto niektórzy odbiorcy pomocy w ramach programu zwrotu podatku VAT mogą korzystać z innych zwolnień, na przykład pomocy *de minimis*, oraz z zastosowania przepisów rozporządzeń o wyłączeniach grupowych, na przykład rozporządzenia o wyłączeniach grupowych dotyczących MŚP, itd.

Jednakże nie przyjmuje się, że program w obecnej formie odnosi się jedynie do obowiązków świadczenia usług publicznych lub do któregośkolwiek z powyższych wyłączeń. Ustawa o zwrocie podatku VAT ma szeroki zakres zastosowania i koncepcji. Nie zawiera wymaganych kryteriów, które gwarantowałyby te wyłączenia. Dlatego też program jako taki nie może zostać uznany za zgodny z zasadami pomocy państwa określonymi w Porozumieniu EOG.

4. Wniosek

Urząd ustalił, że władze norweskie bezprawnie wprowadziły ustawę o zwrocie podatku VAT z naruszeniem art. 1 ust. 3 części I protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale. Zwrot podatku naliczonego przewidziany na mocy tej ustawy, w jego obecnej formie, nie jest zgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG z przedstawionych powyżej powodów.

Zgodnie z art. 14 w części II protokołu 3 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale, w przypadkach pomocy bezprawnej, razie stwierdzenia niezgodności pomocy, Urząd z reguły nakazuje, aby dane państwo EFTA odzyskało pomoc od jej odbiorców.

W opinii Urzędu żadne zasady ogólne nie wykluczają odzyskania pomocy w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem zniesienie bezprawnej pomocy w drodze jej

odzyskania jest logiczną konsekwencją uznania pomocy za bezprawną. W rezultacie odzyskanie bezprawnie przyznanej pomocy w celu przywrócenia uprzednio istniejącej sytuacji nie może być w zasadzie uznane za nieproporcjonalne do celów Porozumienia EOG w odniesieniu do pomocy państwa. Zwracając pomoc, jej odbiorca rezygnuje z przewagi, jaką miał nad swoimi konkurentami na rynku, i przywrócona zostaje sytuacja sprzed wypłaty pomocy⁽³⁾. Z funkcji zwrotu pomocy wynika również to, na zasadzie ogólnej z wyłączeniem wyjątkowych okoliczności, że Urząd nie przekroczy granic uznaniowości, określonych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości, jeżeli zwróci się do państwa EFTA o odzyskanie kwot pomocy przyznanej bezprawnie, jako że jest to jedynie przywracanie uprzedniej sytuacji⁽⁴⁾.

Ponadto mając na uwadze obowiązkowy charakter nadzoru w zakresie pomocy państwa sprawowanego przez Urząd na mocy protokołu 3 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale, przedsiębiorstwa, którym przyznano pomoc, nie mogą z reguły przyjąć uzasadnionego oczekiwania, że pomoc ta jest zgodna z prawem, jeżeli nie została przyznana zgodnie z procedurą określoną przepisami tego protokołu⁽⁵⁾.

Stwierdzenia komisarza Fritza Bolkesteina, wspomniane przez władze norweskie, dotyczyły zgodności określonych programów z zasadami VAT jako takimi. Ponadto w co najmniej jednym z tych stwierdzeń komisarz F. Bolkestein zawarł zastrzeżenie „pod warunkiem że przestrzegane będą zasady pomocy państwa”. Urząd uznaje zatem, że żadne uzasadnione oczekiwania nie mogą być dowiedzione wspomnianymi stwierdzeniami.

Ponadto władze norweskie nie przywołały żadnego podobnego programu pomocy, który został zatwierdzony przez Komisję Europejską lub Urząd, na podstawie czego można dowieść zaistnienia uzasadnionych oczekiwań dotyczących ustawy o zwrocie podatku VAT.

Mając na względzie te powody Urząd uznaje, że nie zaistniały w tym przypadku żadne wyraźne wyjątkowe okoliczności, które prowadziłyby do powstania uzasadnionych oczekiwań po stronie beneficjentów pomocy.

Zwrot pomocy powinien uwzględniać odsetki składane, zgodnie z art. 14 ust. 2 w części II protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale oraz art. 9 i 11 decyzji Urzędu nr 195/04/COL z dnia 14 lipca 2004 r.⁽⁶⁾

⁽¹⁾ Sprawa C-172/03 *Wolfgang Heiser*, cytowana powyżej.

⁽²⁾ Sprawa C-475/99, *Firma Ambulanz Glöckner przeciwko Landkreis Südwestpfalz* [2001] REC I-8089.

⁽³⁾ Sprawa C-350/93 *Komisja przeciwko Włochom* [1995] REC I-699, pkt 22.

⁽⁴⁾ Sprawa C-75/97 *Belgia przeciwko Komisji* [1999] REC I-3671, ust. 66, oraz sprawa C-310/99 *Włochy przeciwko Komisji* [2002] REC I-2289, pkt 99.

⁽⁵⁾ Sprawa C-169/95 *Hiszpania przeciwko Komisji* [1997] Zb.Orz. I-135, pkt 51.

⁽⁶⁾ Opublikowana w Dz.U. L 139 z 25.5.2006, str. 37 i Suplemencie EOG nr 26 z 25.5.2006, str. 1.

Wobec powyższego wzywa się władze norweskie do podjęcia koniecznych środków w celu odzyskania niezgodnej pomocy przyznanej na podstawie art. 3 ustawy o zwrocie podatku VAT oraz do poinformowania Urzędu o podjętych środkach w terminie dwóch miesięcy.

Władze norweskie zmieniają ustawę o zwrocie podatku VAT w trybie natychmiastowym w celu wykluczenia przyznawania pomocy państwa. W terminie dwóch miesięcy władze norweskie informują Urząd o przeprowadzonych koniecznych zmianach legislacyjnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa przyznawana w związku z ustawą o zwrocie podatku VAT wprowadzoną przez władze norweskie nie jest zgodna z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.

Artykuł 2

Norwegia zmieni bezzwłocznie ustawę o zwrocie podatku VAT celem wykluczenia przyznawania pomocy państwa.

Artykuł 3

Władze norweskie podejmą wszelkie konieczne środki w celu odzyskania pomocy, o której mowa w art. 1, od wszystkich przedsiębiorstw, które z niej skorzystały.

Artykuł 4

Zwrot pomocy nastąpi bezzwłocznie i zgodnie z procedurami prawa krajowego, pod warunkiem że dopuszczają one bezzwłoczne i skuteczne wykonanie decyzji. Pomoc podlegająca zwrotowi obejmuje odsetki i odsetki składane naliczone od dnia udostępnienia pomocy beneficjentowi do dnia zwrotu pomocy. Odsetki są naliczane na podstawie art. 9 i 11 decyzji Urzędu Nadzoru EFTA nr 195/04/COL.

Artykuł 5

W terminie dwóch miesięcy od daty powiadomienia o niniejszej decyzji władze norweskie informują Urząd Nadzoru EFTA o środkach podjętych w celu wykonania decyzji.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Norwegii.

Artykuł 7

Jedynie wersja w języku angielskim jest autentyczna.

Sporządzono w Brukseli, dnia 3 maja 2007 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA,

Bjørn T. GRYDELAND
Przewodniczący

Kurt JÄGER
Członek Kolegium

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do decyzji Komisji 2008/649/WE z dnia 3 lipca 2008 r. przyjmującej zobowiązanie złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu roztworów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Rosji

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 213 z dnia 8 sierpnia 2008 r.)

Strona 41, tabela w art. 1 decyzji Komisji 2008/649/WE:

zamiast: „Otwarta Spółka Akcyjna (OAO) Mineral and Chemical Company „Eurochem”, członek grupy przedsiębiorstw Eurochem, Moskwa, Rosja, dla towarów wyprodukowanych przez powiązaną z nią OAO NAK Azot, Novomoskovsk, Rosja, lub przez powiązaną z nią OAO Nevinnomyssky Azot, Nevinnomyssk, Rosja, sprzedawanych bezpośrednio pierwszemu niezależnemu klientowi we Wspólnocie lub dla tych samych towarów sprzedawanych przez Eurochem Trading GmbH, Zug, Szwajcaria, pierwszemu niezależnemu klientowi we Wspólnocie.”,

powinno być: „Produkowanych przez Otwartą Spółkę Akcyjną (OAO) „Azot”, Novomoskovsk, Rosja lub Otwartą Spółkę Akcyjną (OAO) „Nevinnomyssky Azot”, Nevinnomyssk, Rosja i albo sprzedawanych bezpośrednio pierwszemu niezależnemu klientowi we Wspólnocie, albo sprzedawanych przez Eurochem Trading GmbH, Zug, Szwajcaria lub za pośrednictwem Otwartej Spółki Akcyjnej (OAO) Mineral and Chemical Company „Eurochem”, Moskwa, Rosja, i Eurochem Trading GmbH, Zug, Szwajcaria, pierwszemu niezależnemu klientowi we Wspólnocie.”.

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.